

Coln B.

NEL VAN DER VLIS

GREETJE

G. F. CALLENBACH - NIJKERK

GREETJE

MET TEEKENINGEN VAN
JAN LUTZ

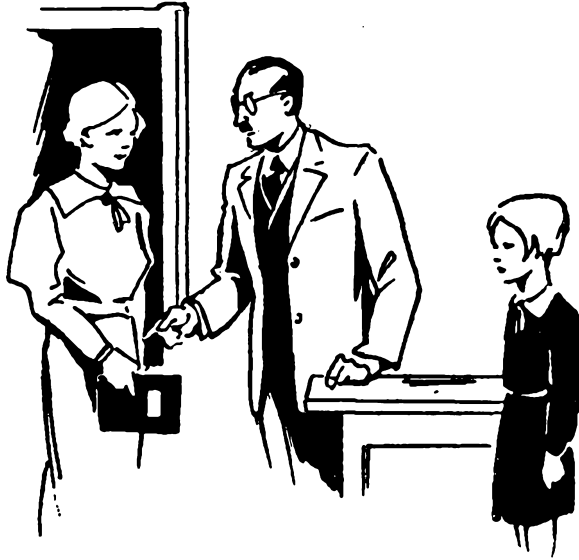

GREETJE

DOOR NEL VAN DER VLIS

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

1. HET NIEUWE MEISJE

Het is stil in het lokaal, héél stil. De kinderen werken allemaal hard aan de sommen, die áfmoeten. Als je ze niet afhebt, moet je ze om twaalf uur blijven maken. De zon schijnt zoo en de lucht is zoo blauw, wie wil er nu om twaalf uur áchterblijven! Ko van Dongen in de eerste bank doet óók al zoo haar best. Ze is de ondeugendste van de heele klas, ze heeft dikke, roode wangen en ze weet altijd wat nieuws en wat leuks! Ze zit alléén in de eerste bank, er mag niemand naast haar zitten. Ze praat zoo gauw en ze lacht zoo veel! In de andere rij zitten Wil en Ali, dat zijn de vriendinnetjes van Ko. Ze hebben alweer een plannetje

voor twaalf uur, dáárom werken ze zoo hard en dáárom is het vanmorgen zoo heel erg stil in het lokaal. Ko trekt een rimpeltje in haar voorhoofd, haar roode tongpunt piept naar buiten. Hè, wat een rare som nu toch....

Maar opeens gaat de deur van het lokaal wijd open, de bovenmeester stapt naar binnen, achter hem aan een klein, mager meisje.

Een meisje, nee maar, een nieuw meisje! Ko krijgt een kleur van plezier. Er is geen eene bank leeg, het nieuwe meisje komt vast naast haar zitten! Ze kijkt naar dat vreemde meisje en naar den bovenmeester en naar de leege plaats in haar eigen bank. Heel eventjes óók naar Wil en Ali, maar die kijken zelf nieuwsgierig naar het nieuwe kind.

Nu praat de meester met de juffrouw. Hoe zou ze wel heeten, denkt Ko. Ze kijkt nog eens goed en nu merkt ze pas, hoe klein en hoe mager dat meisje is. Wat ziet ze wit en o, wat heeft ze een leelijke, ouwe jurk aan. Ko strijkt over haar eigen mooie, witte jurk met de blauwe sterretjes er op.

Het nieuwe meisje kijkt verlegen naar de grond. Ze wou nu maar, dat de juffrouw haar een plaats gaf, al die kinderen kijken zoo. O, gelukkig, daar gaat de bovenmeester het lokaal uit en nu komt de juffrouw naar haar toe. Ze legt even haar hand op haar hoofd! „Zoo, zoo en hoe heet jij wel?”

Het meisje kijkt recht in twee vriendelijke oogen, die tegen haar lachen.

„Greetje Roovers,” zegt ze dan.

De juffrouw zoekt de klas rond. Ko wipt heen en weer in haar bank van ongeduld.

Nu wijst de juffrouw naar de bank van Ko: „Ja, er is

geen andere plaats, ga dáár maar zitten, Greetje. En jij, Ko, dènk er om hoor! Je weet het, hè?"

„Ja, ja,” knikt Ko.

Ze brandt van verlangen om alles van het nieuwe meisje te weten. De juffrouw neemt een potlood en een blaadje en geeft die aan Greetje: „Zoo, nu moet je maar eens probeeren, of je die sommetjes kent. Straks kom ik wel eens kijken.”

En de juffrouw gaat weer langs de banken loopen, Piet en Leen krijgen een standje, ze hebben zitten praten en Leen heeft afgekeken. Ko schuift voorzichtig naar het midden van de bank.

Ze geeft Greetje een duw tegen haar arm: „Woon jij hier al lang, zeg?"

„Nee,” knikt Greetje.

„Heb jij veel broertjes en zusjes?"

„Nee,” knikt Greetje weer.

Ko wordt een beetje boos, durft dat nieuwe kind geen eens wat zeggen?

Ze schuift nog wat dichter naar haar toe. „Wat is jou vader, zeg?"

Even blijft het stil.

„Ik hèb geen vader,” zegt Greetje zacht.

Ko schrikt er van. Geen vader! Maar Ko moet nog zóóveel vragen: „Kan jij heel hoog haasje-over?"

„Nee,” schudt Greetje weer. En omdat ze wéér niks zegt en zoo bang naar Ko blijft kijken, wordt die opeens erg boos. Ze steekt haar roode tong een héél eind uit.

„Saaierd,” scheldt ze zacht en schiet dan naar de andere kant van de bank. De juffrouw heeft het gezien!

„Is het al weer mis, Ko? Kan jij dan geen oogenblik je mond houden? Doe je blaadje maar weg en ga in de hoek staan.”

Ko staat er al en o, nu moet ze natuurlijk om twaalf uur sommen maken, en ze zouden juist zoo fijn gaan spelen! Ze kijkt naar de witte muur vlak voor haar. Bah, allemaal de schuld van die nieuwe saaierd, en ze weet eigenlijk nog niks. Nou, 't kan haar lekker tòch niet schelen, zoo'n braaf, zoet kind mag toch nooit met hen mee.

„De blaadjes in het kastje,” hoort Ko de juffrouw zeggen, „we gaan lezen. Ga zitten, Ko, ik zal vanmiddag een bank er bij laten halen, dan kan Greetje daarin zitten.” Ko kijkt niet meer naar Greetje en ze praat niet meer ook. Greetje zit op de punt van haar bank. Haar gezichtje lijkt wel heel erg wit en mager naast die dikke, roode wangen van Ko.

„Saaierd,” heeft Ko gezegd Ik mag vast met niemand mee, denkt Greetje, net als op die ándere school. Ze zit heel stil en kijkt maar recht voor zich uit. Ze gaan nieuwe sommen leeren en lezen, maar ze hoort niet veel, van wat de juffrouw zegt. Ze denkt aan die andere school, waar ze vandaan gekomen is, aan die andere kinderen, met wie ze bijna nooit mocht spelen. Het is zoo verdrietig. Ze kan niet hard loopen en ook geen wilde spelletjes doen. Ze is altijd dadelijk moe. Moeder weet het wel. Moeder weet alles wel, die is zoo lief en goed voor Greetje. Maar moeder is geen vriendinnetje. Greetje wil zoo graag een vriendinnetje hebben, net als alle andere kinderen, maar er is er nooit één, die dat wil.

De juffrouw geeft een tik op de bank. „Eerbiedig, kinderen, het is tijd.”

Ze doen allemaal hun oogen dicht en hun handen samen, behalve Greetje, ze heeft zoo zitten denken, ze heeft heelemaal niet gehoord, wat de juffrouw zei.

„Gréétje”

Ze schrikt er van, ze doet gauw haar oogen dicht. Dan

bidt de juffrouw. Nu zingen ze nog een psalmvers. Daar gaat de bel.

„Nou Ko,” zegt de juffrouw, „ga maar naar huis, ik zal het je voor één keer vergeven. Het was ook wel een beetje vreemd, dat er opeens weer iemand naast je zat.” Ko’s lachende pretoogen beginnen te schitteren. Hè, aardig van de juffrouw. Heerlijk!

Wil en Ali lachen tegen haar. En nu staan ze al naast de bank, nu loopen ze nog zachtjes in de gang, dat hóórt zoo, maar nu komen ze buiten. Ko gooit haar muts een heel eind de lucht in.

„Ga je gauw mee?” roept ze tegen Wil en Ali. Die geven haar allebei een arm. Ko loopt in het midden, Ko loopt altijd in het midden. Ko is de baas van hun drieën. Dat is niet erg, want Ko weet altijd leuke dingen!

Greetje loopt achter hen aan. Ze kijkt naar die drie vriendinnen. Het knoopje van Ali’s schoen springt los. Ze staat even stil. Als ze weer door wil loopen, ziet ze Greetje opeens. En Greetje’s oogen kijken zoo.

„Ko,” roept Ali. „Mag Greetje ook mee, Ko?”

„Nee hoor, het is een saai, vervelend kind, ze durft geeneens wat zeggen en ze kan geen haasje over ook. Hier, tik, jij bènt em, lóópen, Wil!”

Ze rennen de warme straat door.

Een poes schiet een tuin in van de schrik. Ze loopen zoo hard! Greetje ziet hen haast al niet meer. Nu zijn ze bij de hoek. Weg. Greetje kijkt nog naar de lange rechte straat, naar de huizen, naar de poes, die nu de straat weer in komt loopen. Dan gaat ze naar huis. Het is dichtbij. Kijk, daar is de deur al. Er hangt een dik, grijs touw door de brievenbus, dan kan Greetje zelf open-trekken. Het is nog zoo vreemd in dit nieuwe huis. Ze komt in de gang en gaat het keukentje in. Moeder zie

je haast niet van de damp. Het is Maandag en moeder moet wasschen. Voor andere menschen wast moeder ook. Anders hebben ze geen geld om kleeren en eten te kooplen.

„O, ben je daar, Greetje, en hoe was het op de nieuwe school?”

En dan opeens kan Greetje zich niet meer goedhouden, ze duwt haar hoofdje tegen moeder aan en snikt: „Ik, ik mag weer niet mee met die kinderen, Ko wou het niet en die andere, die andere zei”

Ze snikt maar door, ze praat maar door. Moeder begrijpt er niet veel van. „Stil, stil nou maar, Greetje, was het een aardige juffrouw?”

De juffrouw?

Greetje heeft eigenlijk niet goed naar de juffrouw gekeken, ze heeft alleen aan de kinderen gedacht.

„Ik weet wat,” zegt moeder.

Ze denkt even na, het kan eigenlijk niet. Ze moet vanmiddag nog zooveel doen, wasschen en naaien en strijken.

„Ik weet wat, Greetje. Als je vanmiddag uit school komt, gaan we samen wandelen. Moeder heeft zoo'n mooi park gezien met een vijver en eenden en zwanen!”

Greetje lacht een beetje.

Maar terwijl ze haar mantel ophangt in de gang, denkt Greetje: „Tòch wil ik liever met die kinderen mee en spelen net als Ko en Wil en Ali.”

De volgende morgen krijgt Greetje een andere plaats, achter in het lokaal. En Ko zit weer alleen in de eerste bank. Greetje kijkt de klas eens rond, de juffrouw staat achter de lessenaar. Daarstraks heeft ze weer even haar hand op Greetje's hoofd gelegd. „Nou ben je al een beetje gewend, hè?”

Dat vindt Greetje erg aardig. Het is nu ook net, of het lokaal en al die banken zoo vreemd niet meer zijn.

Om halftwaalf rennen Ko en Wil en Ali alweer het eerst naar buiten. Ze doen haasje over, de heele straat door. Ko kan het 't beste, als Wil bijna rechtop staat, kan ze er nóg overheen! Greetje loopt in de verte achter hen aan. De andere kinderen moeten allemaal een andere kant uit. Alleen de drie vriendinnen wonen dicht bij de straat van Greetje.

Nu zijn ze bij de hoek, daar gaan ze al. De straat lijkt

opeens zoo vreemd en leeg en Greetje gaat op een drafje loopen om gauw thuis te zijn bij moeder, boven in het keukentje.

Er gaan een heeleboel weken voorbij. Greetje is nu heelemaal gewend op school. De juffrouw is erg goed voor haar. Soms krijgt ze wel eens een plaatje en één keer heeft ze een tekst gekregen. Maar toen heeft Ko

om vier uur Greetje uitgelachen. „Zoete saaierd,” heeft ze geroepen, en ze is met Wil en Ali weggehold. Al de jongens van de klas hebben het gehoord en allemaal hebben ze haar nageroepen: „Zoeterd, zoete saaierd!!” Nee, vriendinnetjes heeft Greetje niet, ze vinden allemaal, dat Greetje niet hard lopen kan. Maar ze weten geen van allen, wat een verdriet Greetje daar van heeft.

2. KO HEEFT EEN GEHEIM

Ko heeft een geheim! Alleen Wil en Ali mogen het weten. Ze zal het straks vertellen in het speelkwartier, als niemand het hooren kan.

Wil en Ali kunnen er haast niet van stil zitten. Ze wippen heen en weer in de bank, de juffrouw wordt er ongeduldig van. „Zit toch es stil,” heeft ze al driemaal tegen Wil gezegd, „wat is er toch. En weet je nu je les niet ook? Pas op, hoor, als het weer gebeurt, mag je straks niet naar buiten.”

„Niet naar buiten!”

Wil schrikt er zoo vreeselijk van, dat ze opeens heel stil kan zitten. Niet naar buiten! En dan zeker wachten tot twaalf uur, om het groote geheim te hooren? Nee hoor, zóó lang kan Wil niet wachten en Ali ook niet.

En Ko! Ko is heelemaal in de war, die zit maar voor zich uit te kijken, die zit maar te denken aan het heerlijke geheim, dat ze straks vertellen gaat tegen Wil en Ali. Wat die kijken zullen!

Ring, gaat het belletje boven de deur.

„Hè!” zucht Wil zomaar hard door het lokaal. De juffrouw kijkt het lokaal rond.

„Wie doet dat daar zoo raar? Jij, Wil? Dat mag toch niet?”

Wil knikt maar gauw van nee. Ze schrikt er van. Nu had ze toch nog bijna binnen moeten blijven. De juffrouw doet de deur van het lokaal wijd open: „Zoo, jongens, vooruit maar, hoor, en speel maar lekker.”

De drie vriendinnen loopen al gearmd, ze gaan de heele speelplaats over.

„Pf!” zegt Jansje van den bakker, „ik wil het geeneens weten. Ga je mee verstopptje doen? Ik zal 'm wezen.”

Greetje doet ook mee. Ze zoekt gauw een plaatsje achter de verste muur, daar komt haast niemand. Het is eigenlijk een klein, kort steegje tusschen de school en het huis er naast. Het is een beetje donker en een beetje nauw, maar dat is juist goed, dan vinden ze je niet zoo gauw. Ze drukt zich stijf tegen de muur.

„Niet om een hoekje kijken,” denkt Greetje.

O, daar hoort ze al iemand komen. Ze schuift nog dichter tegen de muur. En nu hoort ze stemmen ook. En o, Greetje's hart bonst er van. Het is Jansje niet, het is Kó! Ko met Wil en Ali. Hoor maar, ze praten zachtjes, maar Greetje kan toch alles hooren. „Je mag het nog tegen niemand vertellen, hoor,” zegt Ko. „Het wordt een heel groot feest en jullie samen mogen komen, jüllie sàmen.”

„En.... en 's middags al? En tot 's avonds? Hoe laat dan wel?”

Wil springt een eind van de grond, ze trekt Ko aan haar rok. „O zèg, wat heerlijk.... fijn hè, Aal? Vertel nog es méér. Laten we daar heen loopen....”

Ze gaan de andere kant, Greetje staat opeens weer alleen in het donkere steegje. En ze merkt niet, dat de kinderen al lang niet meer naar haar zoeken en een ander spelletje begonnen zijn. Een feest, een heel groot feest.... Ali en Wil mogen komen. Natuurlijk, dat zijn Ko's vriendinnetjes.

Een feest.... Greetje staat daar maar en vergeet al de andere kinderen. Een feest, zou het bij Ko thuis zijn? Ze hebben een groote tuin, dat weet ze wel. Ko woont in een heel mooi huis. Greetje weet het precies. O, hoor de bel toch eens! Die gaat vast al voor de tweede maal. Op een drafje loopt ze de speelplaats over, de gang in. Ze is de allerlaatste, maar gelukkig toch nog niet te laat.

Nu maken ze de sommen van het bord. Ko kijkt telkens om naar Wil en Ali. Greetje ziet het wel. Ze weet ook wel, waarom ze samen lachen.

Uit school lopen ze voor Greetje uit. Nu zien ze haar heelemaal niet meer, ze schelden haar ook niet uit. Ze hebben het maar druk over het feest en ze lachen en ze knikken en ze praten zoo hard. „Witte stoeltjes,” hoort ze Ko zeggen, „buiten in de tuin.”

Zie je wel, het is in de tuin, in die mooie groote tuin, waar zoo'n heel groot grasveld is.

Greetje loopt maar te denken, ze loopt maar te dromen van dat groote feest, ze begrijpt niet goed, hoe dat zijn zal, wat ze allemaal wel krijgen zullen. Misschien wel een taartje en limonade, o heerlijk, als zij ook eens . . .

Maar hier is ze bij huis. Ze duwt de deur open en gaat langzaam de trap op. Moeder is in de kamer. Greetje vergeet heelemaal gendag te zeggen, zóó moet ze denken aan het feest.

„O moeder,” begint ze al, „Ko van Dongen weet een geheim, ik heb het gehoord achter het muurtje. Ko, weet u wel, met die mooie jurken altijd, ze woont hier om de hoek. We zijn er wel eens langs gegaan . . .”

„Maar kindje,” lacht moeder, „kindje toch . . . Ik begrijp van jou heele verhaal niets. Vertel nu eens goed, een geheim? Wat dan en hoe komt het, dat jij het toch wel weet?”

Nu vertelt Greetje alles, ze krijgt er een kleur van. Het is ook net een sprookje, een feest in een tuin en witte stoeltjes onder de boomen . . .

„Wil en Ali mogen allebei komen, moeder.”

Moeder kijkt even naar Greetje.

„Natuurlijk, Wil en Ali zijn toch Ko's vriendinnetjes?”

„Ja . . .” Greetje zucht even.

En dan begint ze te huilen, ze duwt haar hoofd op haar armen en het is opeens, of Greetje groot verdriet heeft. Moeder schrikt er van, ze zet het strijkijzer neer op het plankje: „Maar kindje, wat is dat nou”

„Ik wou, ik wou ook zoo graag naar dat groote feest,” snikt Greetje, „waarom mag ik niks en die anderen wel. Ik mag nooit wat, ik mag niet meespelen ook en en”

Ze huilt maar door, haar hoofd op haar armen, ze weet zelf niet, waar dat groote verdriet nu opeens vandaan komt: „Ik heb nooit wat. En Ko heeft alles, Ko heeft zoo'n leuken vader, hij kan alles maken, wat kapot is en ik ik heb niks”

Het blijft even stil in de kamer.

„Niks, Greetje? Heelemaal niks?”

Is er verdriet in moeders stem? Greetje schrikt er een beetje van

Ze durft niet opkijken. Moeder pakt het strijkijzer weer en werkt verder.

Greetje weet niet, waarom ze maar blij is, dat moeder verder strijkt. Ze hoort de kloep van het strijkijzer tegen de strijkplank. Ze licht haar hoofd een beetje op en kijkt er naar. Moeders handen zijn dik en rood. Dat komt van al het wasschen en strijken, van al het harde werken. Dat wéét Greetje wel. Ze krijgt alweer een kleur. Ze zou nu wel even naar moeder toe willen vliegen en een zoen op die hand geven maar dat doet ze natuurlijk niet.

Nu zet moeder het strijkijzer neer, ze licht de plank op en zet hem tegen de muur.

„Greetje”

Ze schrikt op en kijkt moeder aan.

„Greetje, de Heere heeft vader bij zich in de Hemel genomen, dat weet je toch? Dat moet Greetje gòedvinden.

Het is wel eens moeilijk om goed te vinden, wat de Heere wil. Maar het mòet, Greetje."

Moeder heeft intusschen de naaidoos gepakt. „Ik dacht, dat mijn meisje flinker was," zegt moeder nog.

Nu weet iedereen het op school en iedereen màg het weten ook. Er is een feest bij Ko. Haar vader en moeder zijn twaalf en een half jaar getrouwd. Eerst is er een feest voor de groote menschen en dan voor al de neefjes en nichtjes, maar Ko mag haar vriendinnen meebrengen. Dat zijn Wil en Ali.

Natúúrlíjk zijn dat Wil en Ali! Niemand vindt dat gek. Maar iedereen is wèl jaloersch. Ko vertelt er iedere dag van en ze willen het allemaal graag hooren.

Overmorgen is het feest al! Ze krijgen alle drie een nieuwe jurk, Ko en Wil en Ali. Ko een gele, Ali een groene en Wil een vuurroode.

Een vuurroode líjkt Greetje het allermooist. Ze zou er ook zoo graag een hebben. Ze loopt er over te denken op weg naar huis. Wat zal het leuk zijn Overmorgen al, op Woensdagmiddag O, en dan bedenkt Greetje wat, dan bedenkt ze zóó iets moois! Ze staat er heelemaal stil van in de straat. Ze gaat kijken, o, ze zal gaan kijken Nee, dat durft ze nooit ja, o ja, ze doet het toch, ze weet precies waar ze heen moet. Ze doet het, o, ze doet het. Vast!

Overmorgen, ze zegt het tegen niemand, ze zal de steeg in gaan en er zal wel een kiertje in de heining zijn en daar kijkt ze door. Als ze maar durft Welja, ze moet toch ook eens durven. Ze doet het, o, ze doet het vast. Dan heeft ze het gezien, dan weet ze toch, hoe alles was.

O, heerlijk! Ze loopt op een drafje naar huis, maar ze

vertelt het niet aan moeder, aan niemand vertelt ze er wat van.

Nu is het Woensdag halfvier. En drie uur is het feest begonnen. Greetje zit in de kamer en kijkt plaatjes in een heel dik boek.

„Mag ik naar buiten, moeder?”

„Waar naar toe?”

Greetje bergt het boek weg in de kast: „Een beetje spelen maar.” Ze heeft een kleur. Zou moeder het merken? Nee, moeder ziet niets, ze heeft het veel te druk. „Niet te lang wegblijven, hoor.”

Greetje is al in de gang, ze heeft haar mantel in een oogenblik aangetrokken, daar trekt ze de voordeur achter zich dicht en daar loopt ze al in de stille straat. Het is maar een heel klein eindje, het is vlak om de hoek. Een heel lange steeg moet je door, een hoekje om en nòg een lang eind steeg en heel achteraan is dan de tuin van Ko.

Hier is de poort al. Zou ze.... zou ze.... o, als er iemand in de steeg is. Vooruit nou, het is toch geen kwaad? Ja, maar Greetje is zoo'n heel klein meisje en erg hard lopen kan ze niet.... Hè, ze krijgt het zoo warm en dan opeens duwt ze de poort open. Nu staat ze toch in de steeg. Heel langzaam loopt ze naar het hoekje, nu het hoekje óm, daar is de heining al. Ze hoort gelach en gejoel. Ze schrikt er van, ze wil al wegvliegen. Nee, het zijn natuurlijk de kinderen.... Voorzichtig loopt ze verder.... stapje voor stapje.... Als er nu iemand uit het poortje komt daar....

Haar hartje bonst van angst, maar er komt niemand....

Nog een eindje verder. En o, kijk dáár nu toch es even, daar is een klein, rond gaatje in de heining. Alsof het daar

voor Greetje was gemaakt! Ze neemt ééngroote stap, nu staat ze er vlak bij. Ze houdt haar ééne oog voor het gaatje en dan.... dan vergeet Greetje alles.... Ze vergeet om bang te zijn, ze vergeet, dat ze in een vreemde steeg staat, ze vergeet heelemaal alles en ze kijkt maar, ze kijkt maar.... Daar midden op het gras staan wel twintig witte stoeltjes en er zitten allemaal kinderen in met

mooie jurken aan, rood en groen en paars en blauw en geel.

Achter dat grasveld is een smal paadje met een laag, groen hegje er langs. En, ó.... kijk dan toch.... Er komt opeens een meisje langs de heg in een lang, wit jurkje. Ze heeft schoentjes aan van goudpapier. Ze loopt naar het midden van het grasveld en gaat op de grond zitten. Greetje houdt haar adem in. Ze wéét het al. Dat

is het sprookje van goudmuiltje, straks komen er kabouters daar zijn ze al.

Ze stappen langs het hegje, Greetje telt, één, twee, drie o, wel negen Achter Greetje gaat een poortje open van een andere tuin, ze hoort het niet ze kijkt maar, kijkt maar. Er komt een man door het poortje heen, hij ziet Greetje staan. Wat moet dat kind daar? Hij strekt zijn arm uit. Hij komt één groote stap dichterbij en grijpt Greetje bij haar arm. „Wat doe jij hier?”

Met een schok springt ze achteruit en heeft zich al losgerukt, ze is nog nooit zóó sterk geweest. Ze schiet onder die arm door en vliegt de steeg in. Haar hartje bonst of het uit elkaar zal springen, ze kijkt niet op of om, ze vliegt het hoekje om. Ze is al bij de poort, rukt hem open. Het is, of ze de hand van dien man al weer voelt op haar arm. Nu is ze op straat, ze rent de hoek om. En dan durft ze pas omkijken. Even maar, weer rent ze verder, daar is haar eigen straat, daar hangt het touw uit de brievenbus, één ruk, de deur springt open, in drie stappen is Greetje de trap op en rolt buiten adem de kamer binnen.

Moeder zit aan tafel.

„Maar kind, kind dan toch, niet zoo wild” En dan ziet moeder Greetje's bange gezicht en groote verschrikte oogen. „Wat is er gebeurd, kind, ben je gevallen?”

„Nee, nee,” hijgt Greetje. Ze zit opeens op de grond bij moeders stoel en duwt haar hoofdje tegen moeders knieën aan. En dan vertelt ze alles van de tuin en de steeg en den man

Ze hijgt er van en moeder streelt over Greetje's haar. „Domme meid dan toch. Wou je het dan zoo graag zien? Die man dacht natuurlijk, wat doet dat kind daar Kom maar gauw, doe je manteltje uit en ga nog een

poosje met de pop spelen.” Greetje staat op en hangt haar manteltje in de gang. Ze durft de heele middag de deur niet meer uit. Maar onder de tafel, bij het poppenwiegje, zit ze soms heelemaal stil en vergeet de pop en het wiegje en alles. Dan denkt ze aan het kleine, witte meisje en aan al de kabouters, die ze gezien heeft.

3. GREETJE MAG MEE!

Op een middag om halftwee staat Greetje bij het schoolhek. Ze is erg vroeg vandaag. Maar Ko en Wil en Ali zijn er al. Ko weet al weer wat leuks. Op de Breeweg woont een boer, daar mag Ko wel eens spelen. Om vier uur gaan ze weer. Ze praten met z'n drieën. En dan opeens komt Ko naar Greetje toe: „Jij mag ook mee naar boer Velders,” zegt ze, „we gaan in de hooiberg spelen.”

Greetje kijkt haar aan met groote oogen. Ze kan het niet gelooven. Mee? Zij, Greetje? Echt mee? Met Ko en Wil en Ali? Ze krijgt er een kleur van.

Ze leunt tegen het schoolhek en kan niet praten van verbazing en van blijdschap en ze ziet niet, dat Ko Wil een knipoog geeft en Wil stilletjes staat te lachen. Greetje ziet er niets van, ze moet maar denken aan wat Ko gezegd heeft. Méé Het is haast ál te heerlijk.

Als de bel gaat om vier uur, loopt Greetje achter de drie vriendinnen aan, de schoolgang door. Zou het echt waar zijn? Houden ze haar niet voor de mal?

Nee, Ko steekt haar arm door die van Greetje en Wil komt aan de andere kant. Ali loopt er los naast, Ali is een beetje stil. Zou die het vervelend vinden, dat ze meegaat? Ko lacht en praat. Ze vertelt van den boer en van de hooiberg. Greetje luistert maar. Het is wel leuk, dat ze daar nu loopt tusschen Ko en Wil in. Maar het is toch zoo prettig niet, als ze heeft gedacht.

Ko lacht zoo hard, het is net, of ze Greetje uitlacht. Greetje vertelt ook wat, ze vertelt van moeder. Maar naast zich hoort ze Wil stilletjes proesten.

„Heb jij geen ándere jurk dan die?” vraagt Ko opeens, „waarom heb jij altijd dezelfde jurk aan?”

Greetje krijgt een vuurroode kleur: „Ik heb geen andere,” zegt ze zachtjes, „alleen m'n Zondagsche en die mag ik niet aan van moeder.”

„Pf,” zegt Ko, „ik heb er wel vier.”

„Ik drie,” scheidt Wil op, „en dan nog twee Zondagsche ook!” Ali zegt niets. Greetje weet niet, hoe het komt, maar ze vindt Ali opeens de aardigste van alle drie.

„Jullie wonen in net zoo'n klein huis,” begint Ko weer, „het onze is veel grooter, hè Wil?”

„Nou, en of,” lacht Wil, „en wat een mooie tuin.”

Ik wou, dat ik niet meegegaan was, denkt Greetje.

Maar hier woont de boer al. Nu vergeet ze alles weer, van de jurken en het groote huis en van Wil, die haar uitgelachen heeft! Want het is een groote boerderij en wat een hooiberg! Er staat een klein laddertje tegenaan, daar moet je opklimmen. Ko doet het voor, dan Wil, dan Ali en eindelijk moet Greetje.

Ze durft eigenlijk niet goed, maar ze wil toch ook niet zeggen, dat ze bang is. Ze stapt voorzichtig op de onderste sport en rood van inspanning komt ze boven. Nu wordt het toch wel leuk. Ko heeft een heele zak vol snoep en ze deelt er van aan allemaal. Aan Greetje ook. Ze gaan moedertje spelen. Ko is natuurlijk de moeder en Wil de vader. Ze dekken de tafel, een sprietje hooi is een boterham. Zoo spelen ze een heele tijd.

„Ik weet wat,” zegt Ko opeens, „we gaan verstoppertje doen, ik zal 'm wezen.”

Dat is goed. Ze gaan voorzichtig het laddertje af.

Wil en Ali en Greetje zoeken een plaatsje. Maar Ko kan ze heel gauw vinden, Ko kan alles evengoed. Nu is Ali 'm en dan Greetje.

„Niet omkijken, hoor,” zegt Ko nog, „dat is gemeen en goed tot honderd tellen.”

Ko en Wil en Ali kruipen het laddertje af. Onderaan de hooiberg staan ze stil. Ko legt een vinger op haar mond. „St,” doet ze.

En dan.... dan trekt ze het laddertje stilletjes de hooiberg uit en zet het tegen de buitenkant aan.

Ko's wangen zijn rood van de pret. „Willen we wegloopen? Zal je ze zien kijken, die saaierd. Bah, wat een vervelend kind. Zie je nou, dat ze niks durft. Kom mee....”

Ko holt al weg, Wil loopt achter haar aan, Ali staat nog onderaan de hooiberg.

„Het is gemeen,” denkt Ali, „wat moet Greetje nou?” Maar daar gaan Ko en Wil al, heel ver de weg op. En

ze is toch Ko's vriendinnetje. En dan holt Ali óók weg, de andere twee achterna.

„Honderd,” zegt Greetje boven in de hooiberg. Ze draait zich om, ze wil het laddertje afgaan. O, schrik, het is er niet meer. Waar is het? Ze kijkt onder de kap van de hooiberg door en dan ziet ze Ali loopen. Ze bukt nog verder, daarginds heel ver, loopen Ko en Wil. Ze hebben haar alleen gelaten en ze hebben het laddertje weggehaald. Greetje begint te huilen en te roepen. O, als ze hier vannacht alleen moet blijven. Was ze maar bij moeder. Die meiden, die meiden, ze gaat nooit meer mee, gemeen is het, gemeen. Greetje is nog nooit zoo boos en zoo driftig geweest. Ze bonst met haar kleine handen tegen het hout van de hooiberg aan en dan wordt ze weer zoo bang, zoo vreeselijk bang en ze roept en ze gilt weer, zoo hard ze maar kan.

Daar komt de boer aan. Hij hoort het geroep en gegil. Hij steekt zijn hoofd in de hooiberg en daar ziet hij op eens een klein, bang meisje staan.

„Wat is dat nou,” bromt hij boos, „wat doe jij boven in mijn hooiberg en waarom roep je zoo?”

„Ik wil er uit,” gilt Greetje, „ik wil er uit, ze hebben het laddertje weggehaald en . . . en ze zijn hard weggelopen.”

„Nou, stil maar,” bromt de boer. Hij pakt het laddertje en zet het weer op zijn plaats. Greetje klimt naar beneden, ze denkt er niet eens aan bang te wezen.

„Ga nou maar gauw naar huis,” zegt de boer. Hij is een beetje kwaad.

„En niet meer in mijn hooiberg, begrepen?”

„Ja,” snikt Greetje. Ze loopt het erf al op en komt op de weg. Ze huilt nog altijd van verdriet en van kwaadheid. Ze wordt er moe van. Ze gaat even in het gras langs de weg zitten.

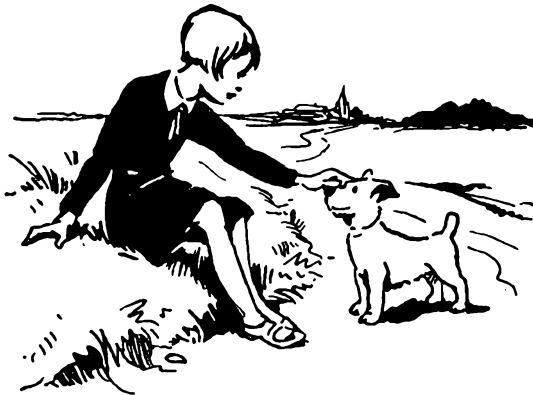
Nee, nu moet ze niet meer huilen. Maar ze doet het toch. Nu is het van verdriet, om Ko en Wil en Ali. Het is heel stil op de weg. De zon schijnt in Greetje's hals. Heel in de verte komt een hondje aan. Het is wit met een klein zwart vlekje boven zijn eene oor. Zijn staartje is vreeselijk kort, het staat recht overeind. Het trippelt langs de weg en het ziet dat kleine verdrietige meisje zitten in het gras. „Wat is dat nou?” denkt het hondje. „Wat raar en wat zit dat kind stil. Ik ga eens kijken.” Het trippelt over het gras naar Greetje toe en duwt zijn natte hondenneus tegen Greetjes wang. Ze schrikt er van. Ze zit opeens recht. Och, wat een lief, klein hondje. Het is zomaar naar haar toegekomen. Het hondje legt zijn pootje op Greetje's arm. Het is net, of het wat vragen wil. Greetje veegt haar tranen af.

Ze duwt het kopje tegen haar arm.

„Wat is er dan, hè? Ben jij ook alleen?”

Het hondje blaft zachtjes, het knuffelt zich heelemaal tegen haar aan. Het lijkt net, of het haar eigen hondje is. Haar eigen hondje! O, denk toch es even.... Als je eens zoo'n hondje had.... O welnee.... natuurlijk niet, het is immers maar een vréemd hondje.

En dan denkt ze aan Ko en Wil en Ali. Er komen weer tranen in haar oogen.

Maar dat vindt het hondje nu heelemaal niet leuk. Het wil spelen, het wil dol doen. Het geeft haar een groote lik over haar wang.

Greetje lacht zachtjes: „Malle hond,”

zegt ze. Ze zit even stil. Het hondje vindt haar niet vervelend, niet saai. Het hondje is zelf naar haar toegekomen. Maar het is immers toch niet van háár Ze springt overeind.

„Nou gauw naar je eigen huis terug, hoor, naar je eigen baasje toe Gauw dan, Tip.”

Tip! Nu heeft het hondje opeens een naam. Het vindt het wel leuk ook. Het springt tegen haar aan, het blaft en het jankt. Greetje gaat gauw doorlopen. Maar het witte hondje met de zwarte tip boven zijn ééne oor, laat Greetje niet alleen. Het loopt achter haar aan. Het helpt niets, of ze hem al wegstuurt, het gaat tòch mee. De heele weg loopt het achter haar aan. Hier is Greetje's straat al. Ze is alles van vanmiddag vergeten, ze moet maar kijken naar het hondje O, als het eens Ze trekt aan het touw en duwt de deur open.

„Moeder,” roept ze en nog eens: „moeder!”

Moeder komt boven aan de trap. „Ja, wat is er?”

„O moeder, er is een hondje met me meegeloopen, mag ik hem houden, hij wil heelemaal niet weg!”

„Wat vertel je nou toch?”

Moeder zet zulke groote oogen op, dat Greetje in de lach schiet.

En nu ziet moeder ook het hondje zitten, dat leuke, kleine hondje met zijn zwarte vlek boven zijn eene oor.

„Houden, Greetje, maar dat kan toch niet? Het is natuurlijk van een ander. Kom maar gauw boven, dan gaat het vanzelf wel weg.”

„En doet u dan de deur dicht?”

„Maar natuurlijk, kindje, ik kan de deur toch niet open laten staan? Kom maar gauw.”

Moeder trekt Greetje aan haar arm naar binnen en doet de deur goed dicht.

„Hè nee, hè nee, moeder” Greetje kijkt door de brievenbus. Daar zit het nog op het kleine, blauwe stoepje.

Moeder is al naar boven gelopen.

„Kom nu, Greet,” roept moeder, „anders gaat het niet naar huis.”

„Maar moeder, als het hier vanavond nu nog zit, mag het dan in huis?”

„Dan mag het in huis, malle meid. Het hondje zal wel wijzer wezen.”

„O moeder, mag ik het eerst nog wat brood geven?”

„Nee, Greetje, nou niet meer zeuren, hoor. Kom, we moeten eten ook.”

Greetje gaat langzaam naar boven. Maar na het eten wipt ze dadelijk van haar stoel en gaat de trap af. Ze houdt haar adem in. Voorzichtig licht ze het klepje van de brievenbus op en ja daar zit het nog, met zijn kopje schuin naar de deur.

„Gréétje?”

„Ja moe.”

„Nu moet je dadelijk boven komen en boven blijven ook. Het hondje hóórt je natuurlijk. Als je naar bed gaat, mag je nog één keer kijken, als het hondje er dan nog is, mag het binnen.”

Greetje komt de kamer weer in. Het is verschrikkelijk moeilijk, om nu stil te zitten. Je zou het raam wel heel wijd open willen zetten en iedere keer naar beneden kijken, of Tip er nog zit. Het mag niet.

Greetje wil die avond wel heel vroeg naar bed, maar nu hoeft het juist niet voor moeder. Eindelijk is het dan toch tijd. Greetje is moe van het wachten.

„Mag ik nou mag ik nou even kijken?”

Ze is de trap al af, ze kijkt nu niet voorzichtig door de

brievenbus, ze doet de deur heelemaal open en ja...
daar.... daar zit het hondje nog.

„O moeder, moeder!!”

Moeder komt er bij en samen halen ze het hondje in huis.
„Morgen zet ik het in de krant,” zegt moeder, „nu mag
het vannacht hier blijven.”

O, het is heerlijk, het is zoo heerlijk. Aan de krant denkt
Greetje nog maar niet, ze maken samen een bedje voor
het hondje in de keuken onder de tafel en dan gaat ze
gerust naar bed. Ze is nog nooit, nog nooit zoo blij, zoo
heerlijk blij geweest. De krant.... nou ja, de krant....
Onder de dekens doet Greetje eventjes haar oogen dicht:
„Heere,” zegt ze zachtjes, „mag het hondje als 't U blijft
hier blijven en van mij wezen?” Mag je dat eigenlijk wel
vragen, denkt ze dan. Ja toch? De Heere zorgt toch voor
de dieren ook?

4. TIP!

De volgende morgen is Greetje al heel vroeg wakker. Wat is het nog donker in de kamer en wat.... wat is er ook al weer? Ze knijpt haar oogen even dicht en trekt een rimpeltje in haar voorhoofd. Wat toch.... o, en dan weet ze het opeens weer, ze wéét het weer. Het hondje!

In een wip is ze het bed uit, zachtjes, dat moeder niet wakker wordt, op haar teenen loopt ze door de kamer, het gangetje in. Heel voorzichtig doet ze de deur van de keuken open en daar, onder de tafel op het zachte bedje, ligt het hondje en slaapt. Zijn witte kopje ligt stil-letjes op zijn twee voorpooten. Wat lief. Greetje zit al op de grond. O, het is toch heusch net of het hondje nu van háár is. Ze streelt zachtjes over zijn kopje, daar wordt dat hondje wakker van. Het knipt even met zijn kleine, ronde oogen en het geeft meteen een lik over Greetje's hand. „Je bent lief hoor, je bent lief....” Ze duwt haar wang tegen zijn zachte haar: „Blijf jij bij Greetje, hou jij veel van Greetje?”

Het is nog donker in het keukentje, maar dat geeft allemaal niets. Greetje is zoo blij, zoo gelukkig! Een hondje! Een hondje, dat van je houdt!

Zou ze het een zoen durven geven? Maar dat mag misschien niet van moeder.

En dan gaat de deur van het keukentje open. Moeder staat opeens vlak achter haar.

„Maar Greetje, wat is dat nou? Weet jij wel, hoe laat het is? Vijf uur pas.”

„O, moe, maar ik wou zoo graag even kijken!”

Maar moeder pakt Greetje beet en neemt haar weer mee naar bed.

„Hè, vijf uur pas. Mag ik opstaan, moeder, ik kan toch vast niet slapen.”

Moeder lacht haar uit: „Dat zullen wij eens zien. Wie het langste wakker is, hè Greetje?”

Maar het duurt geen vijf minuten, of Greetje is alweer in slaap gevallen. Moeder ligt nog een heele tijd wakker. Ze denkt aan het hondje, het hondje van Greetje. Ja, maar het is Greetje's hondje eigenlijk niet. Het moet in de krant staan, dan zal zijn baasje het terug komen halen. Hoe heeft Greetje het diertje ook weer genoemd? Flip of Fik, moeder weet het niet meer. Die Greetje toch. Maar wat je gevonden hebt, mag je zoo maar niet houden, dat weet moeder wel en dat weet Greetje zelf ook wel. En zoo denkend en soezend valt moeder ook in slaap. En dan slapen ze alle drie weer even rustig, moeder, Greetje en het vreemde hondje.

Nu is het over achten. Greetje zit aan tafel en Tip zit naast haar op de grond. Moeder snijdt de boterhammen. „Zoo,” zegt moeder, „twee voor Greetje, twee voor moeder en één voor Tip.”

Greetje krijgt een kleur van plezier.

„Hè, moe, hoef ik niet naar school?”

„Maar kindje, hoe kan dat nou? Wat zou de juffrouw wel zeggen en de kinderen?”

De kinderen, denkt Greetje.... Ko en Wil en Ali. Gisteren.... Ze was het haast vergeten, ze heeft alleen maar aan het hondje gedacht.

„Lieve Tip,” zegt Greetje, „lieve, lieve Tip.”

Moeder kijkt naar die twee daar aan de andere kant van de tafel. Er komt iets zachts in moeders oogen, iets verdrietigs ook.

„Hou je zóóveel van het hondje, Greetje?”

„O ja, moe, ik wil het zoo vreeselijk graag houden...”

„Maar het is niet van ons, kind, we mogen het zoo- maar niet houden, dat is eigenlijk stelen, dat weet je toch wel?”

„Ja,” knikt Greetje. O, als ze om twaalf uur uit school komt, dan is het hondje misschien weer weg. Ze krijgt er tranen van in haar oogen.

Maar ze moet opschieten, zegt moeder. Greetje staat op. Het hondje loopt achter haar aan. Soms houdt het zijn kopje schuin en kijkt naar haar, net, of het wat vragen wil. Ze doet haar manteltje aan en dan komt ze nog even zitten bij Tip. Ze pakt zijn klein, wit kopje tusschen allebei haar handen.

„Niet weggaan, hoor, denk er om, niet weggaan.”

Dan geeft ze moeder een zoen en holt de trap af, het is zoo moeilijk om weg te gaan, maar het is al bijna vijf voor negen.

Als ze buiten is, hoort ze moeder op het raam tikken. Ze kijkt naar boven en daar in moeders arm zit Tip en draait en wringt om los te komen.

Ze wuift en zwaait naar moeder en naar Tip, de heele

straat en dan op een drafje naar school. De kinderen gaan net naar binnen.

Ko en Wil en Ali zitten al in hun bank, ze kijken erg naar haar, maar Greetje ziet het niet eens. Ze denkt niet aan gisteren, ze denkt alleen aan Tip. Tip met zijn scheeve kopje en zijn kleine, ronde oogen. O, als het eens van haar was!

Ko kijkt naar Wil en dan naar Ali. Ze begrijpen er niets van. Is Greetje heelemaal niet boos? Hoe kan dat nou? Ze zijn zoo vreeselijk nieuwsgierig om te hooren, hoe ze uit de hooiberg is gekomen en hoe ze naar huis is gegaan. Ko begrijpt er niets van, het is heelemaal niet zoo leuk geworden als ze dacht, ze hebben er eigenlijk geen plezier van gehad. Ali kijkt stil voor zich uit. Ik doe het nooit meer, denkt Ali. Gelukkig is Greetje maar op school. Stel je voor, dat ze boven uit de hooiberg was gevallen. Ali krijgt er een kleur van. O, dan was het hun schuld geweest. Ze kijkt even om naar de bank, waar Greetje zit. Maar Greetje ziet niets, die kijkt maar recht voor zich uit en denkt: Was het maar twaalf uur, dan kon ik gauw naar huis. Wat zou hij nou doen? Zou Tip aan me denken? Zou hij boos zijn, dat hij niet mee mocht met me? Maar dat kan natuurlijk niet. Hij kan toch niet in school. Wat zouden ze kijken. Wat zouden Ko en Wil en Ali kijken! Nu denkt ze toch weer even aan gisteren. Ze ziet Ko zitten, en net kijkt die om, recht in Greetje's oogen. Ko krijgt er een kleur van.

Wat duurt die morgen lang voor Greetje! Ze heeft niet geweten, dat het zoo lang duren kon!

Maar het wordt toch eindelijk, eindelijk twaalf uur.

Greetje zit zoo prachtig met haar armen over elkaar en zoo precies op de punt, dat ze het allereerst uit school mag van de juffrouw.

In een wip is ze de klas uit. Een paar jongens uit de klas komen vlak achter haar.

„Greetje, lust je nog een sneetje,” roepen ze haar na. Maar Greetje luistert niet.

O, als het hondje weg is Ze loopt héél hard. Dat mag niet van moeder, dat mag niet van den dokter ook. Greetje kan er niets aan doen, ze moet nu weten, of Tip er nog is. Ze hòlt het hoekje om en en o, daar zit hij voor het raam, moeder staat er bij, en dan dan ziet Tip haar. Hij springt heen en weer op de stoel, hij draait en wipt met zijn kleine korte staart en hij duwt zijn zwarte hondenneus tegen de ruit aan, of hij die er dóór wil drukken.

Zoo vroeg is Greetje nog nooit thuis geweest. Moeder doet de deur al open, Tip vliegt de kamer uit en springt een heel eind de lucht in tegen Greetje op. En ze zit al op de grond, ze slaat allebei haar armen om hem heen. „Ben je d'r nog, ben je d'r echt nog, lieve, lieve Tip!” En dan geeft Greetje hem tòch een zoen vlak boven zijn neus.

„Maar kindje dan toch,” lacht moeder, „dat mag eigenlijk niet, hoor!”

„Doe nu gauw je mantel uit, en ga es netjes in de kamer, kom, je zit daar maar. Tip heeft al een heele poos naar je zitten kijken, hoor, en hij zag je dadelijk, toen je de hoek om kwam.” Even later zitten ze alle drie in de kamer.

Moeder is naar het politiebureau geweest en het hondje komt in de krant.

„Maar moeder, als niemand het komt halen?”

„Dan mag jij het houden, hoor, maar dat zal wel niet, ik denk, dat het hondje verdwaald is.”

„Maar moeder, het kan toch best, dat die mensen het

hondje niet meer willen hebben, dat ze er heelemaal niets meer om geven?"

„We zullen maar afwachten,” zegt moeder, „nu moeten we gaan eten, kindje.”

Elke morgen en elke middag heeft Greetje haast om thuis te komen en elke keer zit het hondje daar en kijkt, of Greetje nog niet het hoekje omkomt.

Op een avond zitten ze samen aan tafel, moeder en Greetje. Het hondje slaapt in een hoekje van de kamer. Greetje heeft een uur lang met hem gespeeld en ze zijn er alle drie moe van geworden. En dan opeens wordt er gebeld. Moeder staat op en trekt aan het touw.

„Ben ik hier bij Roovers?” hoort Greetje zeggen, „is hier dat hondje, dat in de krant heeft gestaan, gisteren?”

Greetje staat opeens naast haar stoel. Even kijkt ze naar Tip, dan is ze al in de gang.

Ze geeft moeder een duwtje en kijkt over de trapleuning: „Nee, nee,” wil ze roepen, „het is hier niet.” Maar moeder zegt: „Jawel, mijnheer, kom u maar boven.”

Greetje slikt twee-, driemaal achter elkaar. Daar komt een groote man naar boven, hij kijkt naar moeder en naar Greetje. Hij heeft vriendelijke oogen en in zijn handen heeft hij het krantje.

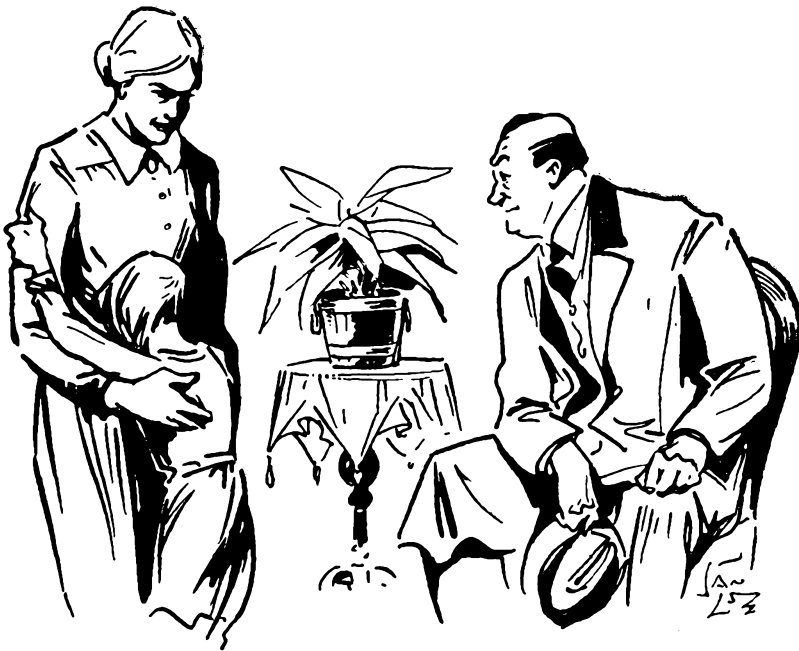
„Kijk,” zegt hij lachend, „hier heeft het ingestaan. Nu kom ik toch eens zien.”

„Kom u even in de voorkamer,” zegt moeder. „Kom jij ook maar, Greetje.”

Moeder doet de deur open, de mijnheer gaat eerst, dan moeder, dan Greetje.

Nu zitten ze alle drie, het is zoo raar, net of ze op visite zijn.

Greetje kijkt den mijnheer aan, haar oogen zijn groot en

bang. Ze moet een paar maal slikken, er komt telkens zoo'n raar gevoel in haar keel. Wat zal er nu toch gaan gebeuren.

„We hadden vijf jonge hondjes,” vertelt de mijnheer, „ze werden al zoo aardig groot en nu is er één weggelopen. Gisteravond las ik in dit krantje, dat er hier een hondje is gevonden. Hoe ziet het er uit? Is het wit met een kleine zwarte vlek boven zijn eene oor en”

Maar nu kan Greetje het niet meer uithouden, o, het is het hondje en straks, straks gaat Tip weg en dan, en dan Ze huult, de handen tegen haar gezicht en snikt van verdriet, en van bangheid

De mijnheer zet groote oogen op. „Wat is dat nou?”

Hij kijkt naar moeder.

En moeder trekt Greetje tegen zich aan: „Kom, kom nou, meid.” Maar het helpt niet.

Snikkend duwt Greetje haar hoofdje tegen moeder aan. „Zij heeft het hondje gevonden,” zegt moeder, „of eigenlijk heeft het hondje háár gevonden, het is zoo maar naar haar toegekomen en toen wou het niet meer weggaan. Nu houdt ze al zoo veel van het hondje en daarom”

„Zoo, zoo,” zegt de mijnheer.

„Kom jij es hier, kleine meid.”

Ze schrikt er een beetje van.

Maar moeder knikt lachend en dan steekt de mijnheer zijn hand uit: „Hou jij zoo van het hondje? Zou je het wel heel vreeselijk vinden, als het wegging?”

Ze knikt, er komen alweer nieuwe tranen in haar oogen

„Nou zeg, Greetje heet je, hè? Nou Greetje, weet je wat? Ik heb nog vier van die hondjes. Zou ik die ééne dan maar weggeven? Het hondje is zelf naar je toegekomen, het wil zeker erg graag van jou zijn. Zullen we dan maar afspreken, dat het hondje blijven mag?”

Greetje's mond gaat open van verbazing. Mag ze, mag ze het hondje houden?

De mijnheer lacht en knikt: „Jij mag het hebben, hoor, als moeder het goedvindt tenminste. Ik krijg er toch zoo weinig voor.”

Dat laatste hóórt Greetje niet eens.

Ze holt opeens de kamer uit, de achterkamer in. Ze pakt Tip om zijn hals en geeft hem een zoen op zijn neus. „O Tip, je mag blijven, je mag blijven, lieve, lieve Tip!” En ze pakt Tip bij zijn voorpooten en danst met hem in de rondte, ze is nog nooit van haar leven zoo blij, zoo vreeselijk blij geweest.

„Greetje,” roept moeder uit de andere kamer, „kom es hier.”

Ze geeft Tip een duwtje, Tip, die er niets van begrijpt en dwaas blijft zitten, zijn kleine oortjes recht in de hoogte en gaat het gangetje door, de voorkamer weer in. „Mijnheer gaat weer weg, Greetje, zou je nu eerst niet es netjes bedanken?”

O, ja, natuurlijk. Ze krijgt er een kleur van en steekt gauw haar hand uit.

„Ik, ik dank u wel, mijnheer, ik zal erg goed op Tip passen.”

„Tip,” lacht de mijnheer, „heet hij Tip?”

„Om de zwarte tip, boven zijn ééne oor,” vertelt moeder en dan gaat de mijnheer weg.

Dat is een heerlijke avond voor Greetje. Nu is Tip voor altijd van haar. Als Greetje die avond naar bed gaat, slaat ze allebei haar armpjes om moeders hals. „Ik had het aan den Heere gevraagd, moes, en nou heeft de Heere het gedaan ook.”

Moeder geeft haar een zoen: „Zie je wel, dat de Heere denkt aan Greetje, dat de Heere zorgt voor Greetje?”

Als moeder weer naar binnen is, doet Greetje onder de dekens stilletjes haar handen samen: „O, Heere, ik dank U wel, dat het hondje blijven mag, ik dank U wel, ik ben zoo vreeselijk blij.”

Nu is alles even heerlijk. Nu is het niet zoo heel erg meer, dat Greetje geen vriendinnetjes heeft, dat de kinderen haar soms naropen en uitschelden voor saaierd, en braverd. Nu heeft Greetje Tip. Als ze uit school komt, zit Tip al voor het raam, 's morgens en 's middags. En dan gaat Greetje met hem wandelen. Moeder heeft een halsbandje voor hem gekocht en een riempje om er aan vast te maken. Tip zou nu wel nooit meer wegwillen van Greetje en Greetje zelf zou Tip nooit en nooit meer kunnen missen.

Op een morgen loopt Tip langs de straat. Zoo maar alleen langs de straat. Hij is stilletjes weggepiept achter moeder om, toen die de deur open deed voor den slager.

Als Greetje het wist....

Tip trippelt over de stoep, hij kijkt hier, hij kijkt daar, soms gaat hij heel hard loopen en dan staat hij opeens weer stil. Wat is dat toch? Wat doet hij toch? Kijk, hij snuffelt langs de steenen en rent dan weer een eind vooruit. Tip zoekt Gréétje!

Hij is een heel knap hondje, hij kan ruiken waar Greetje geloopt heeft. Hier de straat door en daar heen en de hoek om en.... o, nu komt Tip bij het hek van de schooltuin. Tip staat even stil, hij steekt zijn kleine kop in de hoogte en dan.... dan gaat Tip de schooltuin in. Het is net speekwartier geweest, de deur is nog open. Tip stapt naar binnen, zomaar de deftige schoolgang in. De deuren van de lokalen zijn stijf dicht, de kinderen zitten al weer netjes in hun banken. Ze hebben fijn gespeeld en moeten nu weer werken. Niemand weet, dat in de gang een heel klein hondje loopt. Met een zwarte vlek boven zijn eene oor. Als de bovenmeester het zag! Als de juffrouw het wist!....

Tip trippelt maar door, hij trippelt langs alle deuren. Wat is dat hier raar. Wat is dat tegen de muur? Allemaal jongens, booze groote jongens? Nee, toch niet, het zijn maar jassen en petten. Hij loopt nog verder. De zesde klas, de vijfde, de vierde.... Daar blijft Tip staan, hij snuift, hij snuffelt en hij blaft van blijheid:

„Waf, waf, waf!!” En nog eens: „Waf, waf, waf.”

Ko rolt haast uit haar bank van de schrik. Ze zit heelemaal vooraan. Alle kinderen staan opeens rechtop in hun banken: „O júffrouw!!!”

De juffrouw is al bij de deur, haalt die open en daar zit

een hondje, een vreemd wit hondje en met een heel kort staartje en een zwarte vlek boven zijn ééne oor!

Het hondje schrikt, het kijkt, het duikt in elkaar en dan opeens ziet het wat, daarachter in de klas, o, en het rent langs de banken en het vliegt naar Greetje en het springt en het danst en het draait met zijn lijfje en het blaft maar, het blaft maar! En Greetje vergeet alles: Ze ziet Tip, kleine witte Tip, die haar heelemaal gevonden heeft in school, in haar eigen lokaal!

De juffrouw komt er bij en de kinderen loopen uit de banken. Ja, maar dat gáát niet.

„Op je plaats en,” zegt de juffrouw, „zitten allemaal. Is dat hondje van jou, Greetje?”

Greetje knikt, Greetje lacht, ze slaat haar armen om het hondje heen, en het hondje geeft haar een lange lik over haar neus.

„Wat eenig,” zegt Ko, „wat een leuk dier is dat!”

Greetje krijgt een vuurroode kleur van plezier, het is heelemaal die saaie Greetje niet meer. De juffrouw ziet

het, de juffrouw gaat naar Greetje toe.

„Ik geloof, dat het hondje erg veel van je houdt, Greetje, en het heeft je heelemaal opgezocht. Weet je wat, ga jij het zelf maar even thuisbrengen.”

Greetje knikt alweer. De juffrouw is heelemaal niet boos, wie kan er nu ook boos

zijn op die kleine Tip. Greetje pakt hem gauw in haar armen, maar hij is zoo zwaar. De juffrouw weet er wel wat op: „Hier is een touwtje, laten we dat maar aan zijn halsband doen, hè. Zoo en gauw terug, hoor Greetje.” En daar gaan ze al, Tip en Greetje, het lokaal door, de kinderen lachen van plezier, ze lachen om het leuke hondje met zijn korte staart, en de zwarte vlek boven zijn ééne oor.

Ze gaan de gang door, de straat op. Het is vreemd om onder schooltijd buiten te loopen met Tip aan een touw. Greetje kijkt naar het hondje, dan staat ze even stil en bukt zich over Tip heen.

„Lieve, lieve Tip,” zegt ze en dan krijgt ze tranen in haar oogen, maar dat is niet van verdriet. Dan loopt ze gauw naar huis.

Moeder is o, zoo blij als ze Tip terug heeft, ze luistert naar het mooie verhaal, moeder hoort alles, wat Tip heeft gedaan.

„O jij deugniet, hou jij dan zooveel van Greetje? Kom maar gauw en jij naar school, hoor meid.”

Tot ze heelemaal de hoek om is, wuift Greetje naar Tip, die alweer voor het raam zit uit te kijken.

5. GREETJE WORDT ZIEK

Op een morgen wordt Greetje al vroeg wakker. Ze wil haar oogen opendoen, maar ze kan haast niet. Ze duwt allebei haar handen tegen haar voorhoofd aan, dat doet daar zoo'n vreeselijke pijn en ze is zoo warm en zoo naar, en haar handen jeuken zoo.

„Moeder,” zegt ze zacht.

Het klinkt zoo vreemd en zoo ver en het is ook net, of ze al weer inslaapt.

Maar moeder heeft het toch gehoord, ze is er wakker van en kijkt naar Greetje.

„Heb je geroepen? Wat is er? En wat ben je warm.”

„Ik ben zoo naar,” schreit Greetje, „mijn hoofd doet zoo'n pijn en ik ben zoo warm.”

„Maar kindje.”

Moeder is al uit bed. „Zeker kou gevat, hè? Vandaag maar lekker in bed blijven, ik zal een doek met koud water halen en die om je hoofd doen, is dat goed?”

Greetje knikt maar. In bed blijven, niet naar school....

Ze doet haar oogen dicht, ze slaapt al half, en nu wordt alles zoo raar. Er is een heel lange weg en op die weg staan wel honderd kleine laddertjes en de heele klas komt er aan, ze willen allemaal op de ladders klimmen. Maar Ko wordt kwaad, ze zegt: ga je weg, die ladders zijn van mij, blijf er af. Maar nu komen er twee honden aan, een groote en een kleine. O, dat is Tip, dat is Tip! „Tip,” wil Greetje roepen. Wat is dat gek, ze doet haar mond wel open, maar er komt geen geluid uit. En o, nu komt er een groote man en die buigt over haar heen. Ze schrikt, ze doet opeens haar oogen open en daar ligt ze in haar bed en dokter Van Velzen staat over haar heen gebogen. Hè, ze zucht er van. En

dan begrijpt ze het pas goed. De dokter? Moeder staat vlak naast hem. Er zijn rimpeltjes in moeders voorhoofd. Greetje zou wat willen zeggen, maar ze kan het niet. Ze is zoo moe, zoo vreeselijk moe. Ze zou wel aldoor willen slapen.

Als ze voor de tweede maal wakker wordt, is het heel stil in de kamer. De deuren naar de achterkamer staan open. Moeder loopt zachtjes heen en weer. Moeder neemt stof af, en zet de stoelen recht. Wat raar, dat ze nu ziek is. Vroeger was ze dikwijls ziek. O, en dan opeens komt er een harde bonk tegen de deur aan, en met een vaart vliegt Tip naar binnen. Hij heeft net zoo lang aan de keuken-deur getobd met zijn pooten, tot die opensprong. Even zit hij midden in de kamer, dan opeens ziet hij Greetje in de tusschenkamer. Maar moeder pakt hem nog net.

„Stil jij,” zegt ze zacht en toch boos, „stil toch. Het vrouwtje is ziek. Gauw in de keuken jij.”

En moeder draagt hem in haar armen de kamer uit. Arme Tip, bij de deur kijkt hij nog even om. Maar Greetje is te moe om te roepen. Daar is moeder al weer.

„Móeder.”

Moeder is dadelijk bij Greetje's bed.

„Moeder, was de dokter hier daarstraks?”

„Ja kindje, je leek zoo ziek opeens en toen heeft moeder den dokter gehaald.”

Het blijft even heel stil in de kamer.

„Greetje”

„Ja, moeder?”

„Kan jij wel een flinke meid zijn, als moeder je iets vertelt?”

Een beetje bang kijkt Greetje moeder aan.

„Daarnet is de dokter geweest, hij, hij is bang voor roodvonk.”

Waarom zegt moeder dat nou, Greetje weet immers niet eens goed, wat roodvonk is.

Nu buigt moeder zich ver over Greetje heen. „Als het roodvonk is, dan . . . dan is het 't beste, dat Greetje naar het ziekenhuis gaat, zegt de dokter.”

Nu is ze opeens klaar wakker. Ziekenhuis? Zegt moeder dat, of droomt ze nu weer? Nee, ze droomt niet, moeder zit bij haar bed en er zijn tranen in haar oogen.

Greetje pakt moeders hand: „Móeder . . . nee toch. Kan ik dan niet hier blijven, ik zal erg stil zijn en u, en u . . .”

Ze slikt twee-, driemaal achter elkaar.

„Greet.”

Als moeder „Greet” zegt, is er iets bijzonders. Dan bedoelt moeder, wees nu eens heel flink en heel groot.

„Greet, het is maar . . . moeder mag dan niet meer uit werken gaan en de wasch doen omdat het besmettelijk is, begrijp je wel? En moeder moet zoo dikwijls weg.”

Greetje doet haar oogen dicht. Moeder zit op de stoel voor het bed. In de keuken hooren ze het krabbelen en janken van Tip. Moeder stopt de dekens vast in Greetje's rug en hals.

„Ga nu nog een beetje slapen, kindje.”

Greetje knikt maar weer. Ze slaapt weer in, onrustig en woelend. Moeder blijft bij het bed zitten. Ze kijkt naar Greetje.

Moeder heeft Greetje nog zoo noodig. Moeder doet haar handen samen, ze bidt zachtjes. Ze bidt of de Heere Greetje bewaren wil, of de Heere Greetje weer beter maken wil.

En dan kan moeder wel weer opstaan en gaan werken. Moeder weet wel, dat de Heere zorgt voor alle menschen, ook voor Greetje.

's Avonds komt de dokter weer. Hij buigt zich over

Greetje heen, even houdt hij haar hand vast. Moeder blijft vlak bij haar staan. Dan gaan ze samen naar de achterkamer, moeder en de dokter.

„Jammer, erg jammer,” hoort Greetje den dokter zeggen, „maar het kan niet anders.”

Even blijft het stil.

„Wanneer?”

„Zoo gauw mogelijk, vanavond nog....”

Vanavond nog.... Greetje krijgt er een kleur van. Ze wordt opeens zoo bang, bang voor dat ziekenhuis, bang voor al dat vreemde, verre. O, ze wil niet, ze wil niet.

„Moeder,” roept ze, „móeder....!”

Ze staan opeens allebei vlak bij haar bed, moeder en de dokter.

„Ik wil niet,” huilt ze, „ik wil niet weg, ik wil hier blijven....”

De dokter legt zijn hand op haar warme hoofd: „Jij moet een flinke meid wezen, Greetje, een gróóte meid. En moeder geen verdriet doen, hoor. Je zál eens zien hoe gauw je daar weer beter bent.”

Greetje veegt haar tranen weg, ze schaamt zich een beetje.

Dokter Van Velzen lacht tegen haar: „Geef me een hand, meid en gróót zijn, hoor.”

En dan gaat de dokter weg en moeder komt bij Greetje's bed zitten.

Ze legt haar handen over elkaar. Dat doet moeder altijd, als ze heel erg na wil denken, als er iets heel moeilijks is.

„Greetje?”

Greetje kan niets zeggen, ze kijkt alleen maar naar moeders gezicht.

„Weet je nog, Greetje, dat je zoo boos was, omdat je niet op het feest mocht komen? Weet je ook nog, wat moeder toen gezegd heeft? Ja toch?”

Greetje krijgt tranen in haar oogen. Ze duwt haar handen tegen haar gezicht en huilt zachtjes van verdriet en van moeheid.

Moeder buigt zich heel even over Greetje heen: „De Heere weet het tòch het beste, Greetje.”

Moeders stem trilt een beetje. En zachtjes staat moeder op. Ze moet nog zooveel doen. Zooveel inpakken, zooveel klaarmaken. Moeder staat bij de kast en haalt alles er uit, wat ze noodig heeft.

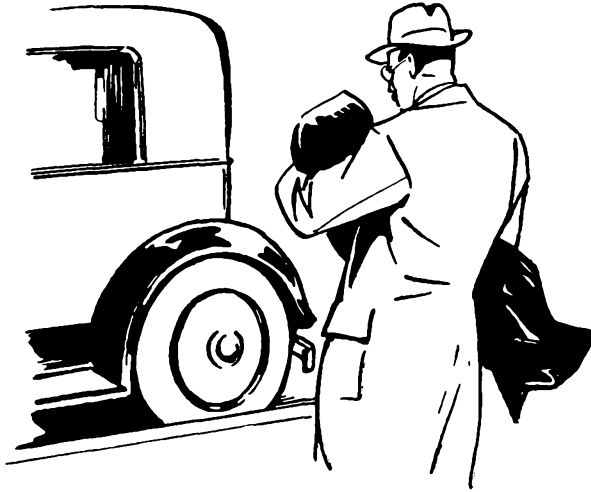
Straks ben ik hier alleen, denkt moeder. Heelemaal alleen, wat zal dat stil en moeilijk zijn.

Greetje zelf is van moeheid al weer in slaap gevallen.

Om acht uur komt de auto. De dokter is er zelf bij. Hij lacht tegen Greetje en hij zegt: „Nu gaat die kleine meid zomaar in een deftige auto en moeder gaat ook al mee. Kom maar, hoor.”

Hij tilt haar voorzichtig op, moeder wikkelt een deken om haar heen en nog één. Moeder houdt zich dapper. Ze lacht net als de dokter: „Of ik mee ga, vast! En kijk die Greet eens flink zijn, dokter!”

O, het is niet waar, het is immers heelemaal niet waar. Greetje heeft haar oogen dicht gedaan. Haar hoofdje ligt tegen den dokter aan. Ze is zoo moe, zoo vreeselijk moe. Het is maar gelukkig, dat ze zoo moe is. Nu kan ze haast niet bang zijn. Ze verlangt alleen maar weer in bed te liggen en te slapen en niet zoo gedragen te worden en niet zooveel stemmen te hooren, die praten vlak bij haar oor. Moeder, denkt ze even, straks gaat moeder weg en dan ben ik heelemaal alleen. Maar het is net, of ze 't niet goed meer begrijpt, zoo ziek is Greetje. Ze laat zich in de auto dragen, ze roept en ze huilt niet, ze ligt maar stil tegen den dokter aan en moeder, . . . moeder zegt, dat ze flink is, ze is niet flink . . .

Ronk.... ronk.... ronk.... doet de auto en daar begint hij al heel zacht te rijden. Ze doet haar oogen dicht. Als ze ze weer open doet, ligt ze in een mooi wit ledikant. Ze kijkt verbaasd om zich heen.

„Moeder,” zegt ze zachtjes, „moeder....”

Waar is ze nu toch? Het is zoo heel, heel stil hier en waar is moeder nou?

Slof, slof, gaat het door de zaal. Er komen voetstappen aan. Ze draait haar hoofd opzij. En dan staat er opeens een zuster naast haar bed. Een zuster met een vriendelijk gezicht en lieve oogen.

Ze heeft een blauwe jurk aan en een lange witte schort er overheen.

„Ben je eindelijk wakker, Greetje?”

O, die zuster kent haar, die noemt haar bij haar naam, maar waar is moeder dan? Moeder zat toch bij haar in de auto?

„Waar is moeder?“ vraagt ze en kijkt de zuster aan. De zuster neemt een stoel en trekt die naar zich toe, ze komt vlak bij Greetje's bed zitten.

„Moeder is naar huis, kleine meid, het is al bijna nacht, en we zijn hier saampjes, is dat niet gezellig? Moeder heeft door het raam gekeken, hoe heerlijk jij in bed lag, Greetje en toen is moeder natuurlijk naar huis gegaan om te slapen.“

„Door het raam? Is moeder dan niet hier geweest?“ De zuster zit even stil. Dan komt ze nog wat dichterbij Greetje zitten.

„Nee, niet hier binnen. Maar moeder komt iederen dag door het raam naar Greetje kijken. Misschien wel tweemaal op een dag. Je bent eigenlijk niet in het ziekenhuis, maar in dat mooie kleine huis er naast, weet je niet? Met al dat klimop langs de ramen en met die mooie bloemen in het tuintje er voor. Je zal morgen eens zien hoe gezellig dat is. En ga nu nog een poosje slapen, Greetje, ik blijf hier aldoor vlak bij je zitten, net zolang tot je slaapt, is dat goed?“

Greetje knikt. Het is heerlijk, dat de zuster vlak bij haar zitten blijft, het is een aardige zuster, ze is er heelemaal niet bang voor en ze durft nu ook wel te gaan slapen, al is moeder er niet meer.

De volgende morgen wordt Greetje heel laat wakker. Het wordt zoo'n vreemde dag. Ze moet gedurig kijken naar haar handen, die vol roode pukkeltes zitten en haar keel voelt zoo raar. Als ze aan moeder denkt, wordt het soms wel heel moeilijk. Wat doet moeder nu, denkt ze, en wat doen ze nu op school?

's Middags heeft ze erge koorts, haar keel brandt en ze roept maar: moeder, moeder . . .

De zuster zit aan Greetje's bed, maar ze weet het niet. Ze houdt haar hand vast, maar ze merkt het niet. Tegen vijven wordt de koorts minder. En na een poosje doet Greetje haar oogen open en kijkt naar de zuster.

„Komt moeder niet?”

„Ja, strakjes. Nu gaan we samen wachten op moeder, vind je niet?”

De zuster loopt heen en weer in de zaal. Wat raar, dat ze hier nu heelemaal alleen met de zuster is. Verleden week is er net een meisje weggegaan, die ook roodvonk heeft gehad, vertelde de zuster gisteren. Die was weer heelemaal beter geworden....

Greetje ligt maar een beetje voor zich uit te kijken. En dan wordt er opeens zachtjes op het raam getikt en o, daar staat moeder!

Greetje zit opeens rechtop, maar de zuster staat dadelijk vlak naast haar bed en legt haar arm om Greetje's rug. Ze wuiven allebei en ze lachen. Greetje ligt vlak bij het raam, gelukkig. Moeder zegt wat.

„Lig je daar niet heerlijk, Greet?”

Ja, ja, knikt Greetje. Het is zoo raar, zoo vreemd, ze moet er een beetje om huilen, dat komt misschien ook wel omdat ze ziek is. Maar moeder staat daar zoo. De zuster gaat naar het raam en praat met moeder.

„Iets beter,” hoort Greetje haar zeggen, „veel beter dan vanmiddag, toen had ze koorts. Ja, ja, goed, tot morgenochtend.”

Moeder wuift en Greetje wuift terug, ze ziet moeder gaan langs de singel, het heele eind. Ze wordt moe van het kijken, haar oogen gaan steken. Nu is moeder bij het hoekje. En dan is moeder weg.

„Zoo,” zegt de zuster, „morgen komt moeder wéér. Nu gaan we samen wat eten en dan komt er vannacht een andere zuster, maar morgenochtend ben ik weer heel vroeg hier.”

6. KO'S VERJAARDAG

Op school is Greetje's bank nu leeg. De eerste dag heeft de juffrouw niets gezegd. Maar nu is het de tweede dag en Greetje is er nòg niet. De bel gaat.

Alle kinderen doen de handen samen en de oogen dicht. Behalve Ko natuurlijk. Die is nog niet klaar en trekt aan haar ééne kaplaars. Haar kousen zijn nat geworden, het heeft er in geregend.

De juffrouw staat voor de klas en kijkt naar Ko. Dan zegt de juffrouw: „Kinderen, voor we gaan bidden, moet ik jullie wat verdrietigs vertellen.”

Alle kinderen hebben opeens hun oogen weer open en kijken naar de juffrouw.

Ko kijkt ook.

„Hebben jullie wel gezien, dat Greetje er niet is, al twee dagen niet?”

De juffrouw kijkt naar Kó. Waarom kijkt de juffrouw nu naar Ko?

En dan naar Wil en Ali, en wéér naar Ko.

Ze krijgen er alle drie een kleur van.

„Greetje is ziek,” zegt de juffrouw, „Greetje heeft roodvonk, nu ligt ze in het ziekenhuis.”

Ko schrikt er van en ze schrikken er allemaal van. In het ziekenhuis, dat is erg, dat is wel héél erg.

„Greetje is altijd zwak geweest,” zegt de juffrouw, „en nu is ze nog ziek ook. Dat is verdrietig. We zullen allemaal aan den Heere vragen, of Hij Greetje beter maken wil.”

Het is zoo stil in de klas. Er schuift niet één voet en er hoest niemand ook. Ze lúisteren zoo.

De juffrouw bidt voor Greetje.

Als de juffrouw „amen” zegt, durft Ko haast niet opkijken. De juffrouw noemt een psalmvers, ze zingen allemaal, maar ze zingen een beetje zachter dan anders. En dan vertellen. Dat is heerlijk.

Ko kijkt even naar buiten. Er rijdt een hooge kar voorbij. Hè, mòrgen, denkt Ko, mòrgen

Want morgen is Ko jarig! Dat weet de heele klas en overmorgen, Woensdag, mogen Wil en Ali komen spelen. Ko vergeet er Greetje door. Ze krijgt een nieuwe tasch en misschien een nieuwe jurk ook. O, en ze mag natuurlijk delen op school. De juffrouw krijgt ook wat, de juffrouw krijgt misschien een groot stuk chocola!

Nee, nu moet ze luisteren, de juffrouw gaat vertellen. Het is zoo mooi, het gaat over den Heere Jezus en de discipelen.

Na het vertellen gaan ze sommen maken en dan lezen. Ze vergeten de leege bank in het lokaal, de bank van Greetje.

Alleen de juffrouw vergeet haar niet.

Ko kijkt in haar boekje, maar ze ziet niets van het lesje. Jansje Stam geeft haar zachtjes een duwtje tegen haar elleboog. Ko kijkt voorzichtig om.

„Deel jij morgen?”

„Natuúrljik, kind.”

„Wät?”

Ko kijkt even om, of de juffrouw het niet ziet.

„Ik mag zelf kiezen,” fluistert ze dan.

„Wat neem je?” Jansje hangt nu heelemaal voorover op haar bank om goed te kunnen hooren.

Ko trekt een rimpeltje in haar voorhoofd, ze kijkt heel ernstig.

„Koeiestaarten met varkenshaar.”

Jansje schiet in de lach, zoo hard, dat de heele klas er van opschrikt en tegelijk staat de juffrouw naast Jansje's bank: „Wat is dat nu, moet ik je al voor de derde maal verbieden vanmorgen, Jansje, doe nu je boekje maar dicht.” Ko steekt haar vinger op: „'t Was mijn schuld, juffrouw, ik zei ik zei wat”

Alle kinderen luisteren. Ko is nooit bang voor straf, Ko zegt het altijd eerlijk, als ze wat gedaan heeft.

„Wat zei je dan?”

Ko vertelt alles. De juffrouw schiet ook in de lach.

„Kijk nou maar gauw weer in je boek en niet meer zoo dwaas, hoor, anders ben je morgen vast niet jarig! En dat zou wat wezen, hè?”

De volgende morgen om halfnegen staan Wil en Ali bij school te wachten of Ko al komt. Hè, heerlijk! Ze krijgen natuurlijk van alles dubbel. Ze trappelen van ongeduld en dreutelen heen en weer. Telkens tot de hoek en weer terug, ze weten toch niet van welke kant Ko komen moet. Kwart voor negen al en dan gelukkig, eindelijk, daar komt ze aan. Het dienstmeisje loopt er naast, Ko draagt een zware tasch. Wat daar niet allemaal in zal zitten! Wil en Ali draven haar tegemoet.

„Dág!!” roepen ze, „dááág!!! Wel gefeliciteerd, zeg en o, wat heb je een mooie jurk aan, je Zondagsche?”

Ko knikt trotsch. Ze heeft haar blauwe jurk aan, er zit een groote ronde kraag op met allemaal oranje bloemetjes. En ze heeft blauwe sokjes aan met een oranje streepje er in. Wil en Ali lachen maar en kijken en wijzen en trekken aan Ko haar tasch. Het dienstmeisje gaat weg en kijk, daar heb je de juffrouw ook al. Ze springt lachend van de fiets en steekt haar hand uit naar Ko: „Wel gefeliciteerd, groote meid en ga maar gauw mee

naar binnen! Wil en Ali ook? Nou, vooruit dan maar. Je bent maar één keer in een heel jaar jarig!”

Ze stappen achter de juffrouw naar binnen. De juffrouw heeft een groote bos gele bloemen in haar ééne hand. Dat doet de juffrouw altijd als er één jarig is.

In het lokaal doet Ko heel even de groote tasch open.

„Kijk es, juffrouw!”

De juffrouw kijkt er in met één oog. Er zitten wel drie zakken in en een klein wit pakje.

„’t Jonge, jonge, als we daar maar niet te dik van worden, Ko!”

De juffrouw zet de bloemen in een groote wijde vaas, die komt op de lessenaar te staan.

Ko zit met Wil en Ali in de eerste bank en vertelt, wat ze allemaal gekregen heeft. Vanmiddag om vier uur mogen Wil en Ali komen spelen. Dat is heerlijk. De juffrouw gaat er bij staan: „Ik kom ook spelen, als je dat maar weet!”

Ze lachen alle drie.

„Hè juffrouw,” bedelt Ko, „mag Wil vanmorgen bij me zitten en vanmiddag Ali?”

De juffrouw trekt haar wenkbrauwen op: „Dat zal wat worden, zeg, nou, toe dan maar, stil zitten, hoor.”

Met een zwaai gaat de deur open en de eerste kinderen komen binnen.

„O juffrouw, wie is er jarig?” roept dikke Jan Rijkers.

„Zie je dat niet, jongen? Kijk es goed!”

Jan kijkt rond en dan ziet hij Ko, Ko met haar mooie jurk, Ko met haar lachende gezicht: „O, Ko is jarig!

Fijn, gaan we fijn delen vandaag!”

„Ring” gaat de bel.

Het wordt stil in de klas, heel stil. Nu gaat de juffrouw bidden en dan gaan ze zingen. Als ze een psalmvers gezongen hebben, pakt de juffrouw het boekje van de cijfers. Ko mag terugvertellen van gister.

Ze staat op het bankje en vertelt van den Heere Jezus en Zijn discipelen. Ko weet het goed. Ko is knap, dat weet de heele klas wel. En als de juffrouw vertelt, luistert Ko altijd goed. Als de juffrouw vertelt, kan woelige, drukke Ko wel stilzitten.

Nu mag ze weer gaan zitten. Ze schuiven een beetje naar elkaar, Wil en Ko.

De juffrouw zit achter het lessenaartje.

„Nu ga ik jullie verder vertellen, luister maar goed.

Op een dag liep de Heere Jezus weer met Zijn discipelen op de weg. Toen kwamen er allemaal moeders aan met

kinderen, groote en kleine. De Heere Jezus was juist bezig iets heel erg moeilijks aan Zijn discipelen te leeren. En daar kwamen al die kinderen aan. De discipelen liepen er gauw naar toe: „Ga toch weg, zeiden ze. Hoe durf je met die kinderen bij Jezus te komen! Zie je dan niet, dat de Heere ons zooveel moeilijks te leeren heeft? Dan kan Hij toch naar jullie niet kijken, ga toch weg met die kinderen, gauw dan toch, straks wordt de Heere nog boos.”

Maar toen kwam de Heere Jezus dichterbij. Hij keek de moeders aan en al die kinderen, Hij strekte Zijn handen uit over al die kinderen en Hij zei: „Kom toch dicht bij mij, kinderen, Ik zal Mijn handen op je hoofd leggen en en Ik zal je zegenen. Ik heb de kinderen zoo lief.”

Toen kwamen al de kinderen vlak bij Hem staan. Er was er niet één bang voor den Heere Jezus. Hij keek hen zoo vriendelijk aan en glimlachte tegen hen.

De Heere Jezus vond de kinderen niet te klein of te arm. Die het armste waren trok hij het dichtst naar Zich toe.” Opeens gaat er een vinger omhoog. De juffrouw houdt even op met vertellen.

„Wat is er, Piet?”

„Juffrouw, als.... als ie nou heel arm bent en.... en je hebt bijna geen kleeren.... mag je dan toch...?”

Het blijft even heel stil in de klas.

„Ja Piet, dan toch, dan juist, jongen. De Heere Jezus vindt ons nooit te arm, of te zwak, of te slecht. We mogen allemaal naar Hem toegaan. De Heere Jezus houdt van iedereen. Dat is zoo heerlijk.”

Nu is het wéér even stil. Ze kijken allemaal naar de juffrouw. De juffrouw kijkt zoo ernstig.

„Kinderen, nu denk ik weer aan Greetje. Greetje is een klein, arm meisje. Zoo zwak en zoo heel gauw

ziek. Jullie vinden Greetje misschien te klein of te saai. Maar de Heere Jezus gelukkig niet. Hebben jullie er wel eens aan gedacht, dat we een beetje op den Heere Jezus moeten lijken? Dat we probeeren moeten om net zooveel van de menschen te houden, als Hij gedaan heeft? Dat staat in de Bijbel. Laten we dat versje eens zingen van

Ik wensch te zijn als Jezus”

Ko kan niet meezingen. Ze zit heelemaal voorovergebogen in haar bank en durft niet opzien. Zou . . . zou de juffrouw weer zoo naar haar kijken, als . . . als gisteren?

Nee, de juffrouw kijkt het raam uit. Er is iets verdrietigs in de oogen van de juffrouw.

Nu kijkt de juffrouw weer naar de kinderen. „De Heere Jezus heeft zoo verschrikkelijk veel voor ons gedaan, dat moeten jullie nooit vergeten. De Heere Jezus heeft zooveel pijn en verdriet om ons gehad. Altijd wil Hij ons helpen, en wij denken meestal alleen maar aan onszelf. Dat is zonde.”

Ko beweegt zich niet. Ze weet precies, wat de juffrouw bedoelt en toch kijkt de juffrouw geen enkele keer naar haar.

En Ko is zoo heel erg blij, dat de juffrouw heelemaal haar kant niet uitkijkt.

Maar, kijk nu toch, wat heeft ze zitten droomen, de anderen hebben hun schriften al uit het kastje gehaald. „Ko, jij mag de potlooden uitdeelen,” zegt de juffrouw. Ze kijkt heel vriendelijk en geeft het kistje al aan. Waarom krijgt Ko nu een kleur . . . ?

Ze gaat maar gauw de potlooden deelen.

„Wat zit er in de tasch?” vraagt Jansje zachtjes, als Ko langs komt. O, ja, de tasch! Ko heeft er een poosje

heelemaal niet aan gedacht. Nu weet ze het weer. Ja, de tasch!

De juffrouw gaat naar de lessenaar en haalt de tasch er af.

„Kijk es kinderen, als jullie de sommen afhebben, mag Ko gaan beginnen, hoor. Ik denk, dat er wel heel wat in zal zitten!”

Ze werken nu allemaal hard. Ko ook. Maar het is net, of ze de stem van de juffrouw nog hoort: „Wij denken meestal alleen maar aan onszelf. Dat is zonde.”

Zonde, denkt Ko, dat is kwaad doen.

„Kó!” zegt Wil zachtjes.

Ko schrikt er van. „Wat?”

„Krijg ik er straks twee?”

„O, ja”

Wil kijkt opzij. Wat zegt Ko dat ráár. Is Ko kwáád? Maar de juffrouw tikt op de bank.

„Ko, nu moet je toch eerst maar komen, hoor. Piet heeft zoo'n zin, hè Piet?”

Ze lachen allemaal en Ko komt op het bankje staan.

Wat ze zingen vanmorgen! Zoo hard, dat de juffrouw even „st” moet zeggen onder het zingen door!

En dan komt er een zak uit de tasch en nóg een en nóg een. Drie groote zakken staan er naast elkaar op de lessenaar. Ko lacht er om, ze vergeet er Greetje weer door en ze gaat aan 't deelen! Kaakjes met suiker aan de achterkant, rose en groen en geel. Heerlijk! En flikken met korrels er op.

Piet tikt er mee op zijn lei. en dan dansen de korrels over zijn bank.

„O juffrouw, het sneeuwt, het sneeuwt!”

Ze lachen allemaal, de juffrouw ook. Wat is dat een fijne morgen!

„De andere zak straks maar, hè Ko?”

Ko knikt en schuift weer in haar bank.

„Nee, nee, kom eens hier, Ko. Je krijgt een plaat van me, jarige meid.”

Ko staat al bij de lessenaar en kijkt verlangend in de doos.

De juffrouw zoekt even. „Kijk,” zegt ze dan, „déze, Ko. Daar heb ik vanmorgen van verteld, weet je wel? Dat is de Heere Jezus en hier de discipelen, daar staan de kinderen ook, zie je het? En er staat een tekst onder: Laat de kinderkens tot Mij komen

Ga nu maar gauw zitten en maak je sommen af, anders zou je er niet eens mee klaar komen.”

Ko zit al in haar bank. De plaat ligt voor haar. Kleine en groote kinderen staan er bij den Heere Jezus, rijke en arme.

Wil komt dichterbij Ko, ze kijken sámen.

„Fijn, hè,” zegt Wil. „O, kijk es, Ko, net Gréétje!”

Wil's vinger wijst naar een klein, mager meisje op het plaatje. Ko kijkt. Ko krijgt een kleur. Ze bergt de plaat in haar kastje en buigt diep over haar schrift. Wil werkt ook weer verder. De sommen moeten àf.

En dan opeens bedenkt Ko wat. Ze vergeet om door te schrijven en kijkt maar naar de cijfertjes in haar schrift. Maar ze ziet er niets van.

Ze zal . . . o, ze zal de plaat aan Gréétje brengen

Ze krijgt een nóg veel rooder kleur.

Aan Greetje brengen? Maar het is zoo'n mooie

En je krijgt er maar één in het jaar. Ko zit heel stil.

En dan knikt ze. Ja, ze doet het tòch. Even kijkt ze naar de léége bank.

O, ze wou nu opeens wel, dat het al twaalf uur was.

Zou Greetje heel erg ziek zijn? Ko hoopt maar van niet.

Ze werkt weer door. Zooveel te gauwer is het dan twaalf uur. Om elf uur mag Ko nòg eens deelen. Op de lessenaar ligt het kleine, witte pakje uit de tasch, dat is een tablet chocolade voor de juffrouw. Nu gaat ook de laatste zak open. Daar zit voor ieder een dun plakje chocola in. Met zilverpapier er om.

„Há!” roepen de kinderen, „há, fijn juffrouw!!!”

Ko deelt en lacht en lacht maar. Ze is nu weer vroolijk, maar ze vergeet Greetje niet meer. Wat zal Greetje kijken en wat zal ze blij zijn!

Nu moeten ze nog lezen. En dan is 't tijd.

„Ring,” gaat de bel.

Ko mag het eerst weg en dan Wil en Ali. Met z'n drieën loopen ze door de straat. Dat is de straat van Greetje, denkt Ko en ze gaat een beetje harder loopen.

„Vlieg toch niet zoo,” zegt Wil.

„Och kind, ik wil gauw thuis zijn.”

Ze draven verder. Hier zijn ze al bij het huis van Ko.

„Ik ga de steeg in, hoor,” zegt Ko, ze doet de poort al open.

„Hè, mogen we even mee?” bedelt Wil.

„Nee, nou niet, vanmiddag wel, dag hoor,” en Ko doet de poort voor hun neuzen dicht. Wil en Ali loopen door. Maar ze weten niet, dat Ko achter de poort staat te wachten, drie, vier minuten. Dan doet ze hem voorzichtig open. En kijkt om de hoek. Niemand meer te zien, dáár ook niet? Nee, nergens.

En dan holt Ko de steeg uit en de straten door, ze holt maar, ze holt maar. Ze heeft nog nooit van haar leven zoo hard gelooopen. Ze heeft de plaat in haar hand gekneld. O, daar viel ze bijna over een groote keisteen, vérdér maar, verder Daar is het laatste hoekje. En daar, o, daar is het ziekenhuis en dat kleine huisje er naast is de barak. Daar moet Greetje liggen, roodvonk heeft de juffrouw

gezegd. Dan mag er niemand bij je, maar je mag wel altijd door het raam kijken en praten.

Ze gaat het hek door. En ze komt bij de ramen en daar, o, daar achter het eerste raam ziet ze Greetje's witte gezicht, o, nu ziet Greetje haar ook, en haar witte gezichtje wordt vuurrood van verbazing. Ze kijkt maar, ze kijkt maar naar Ko. Ko met haar blauwe jurk aan, Ko met haar roode ronde wangen en een groote tasch in haar hand en wat heeft ze daar in haar andere hand? Een plaat? Ja, nu laat ze het zien ook.

Prachtig, knikt Greetje, ze begrijpt er niets van. Maar nu komt Ko vlak voor het raam. Ze legt de plaat tegen de ruit.

„Die is voor jou,” zegt Ko.

„Jij mag hem hebben.”

„Ik?”

Greetje wil overeind komen, maar ze zakt weer neer in het kussen en nu komt er ook een zuster voor het raam. Ze lacht vriendelijk tegen Ko en kijkt óók.

Ko duwt haar gezicht tegen het raam: „Ik ben jarig, Greetje, en die plaat heb ik gekregen, maar jij mag hem hebben en als je beter bent, dan mag je.... en morgen, nee overmorgen....”

Ko praat maar verder. Ko praat maar door. Het is alles zoo vreemd en zoo stil daar achter het raam. Greetje is

zoo klein en zoo mager Zijn er nu tranen in Greetje's oogen? Is dat van verdriet, of is dat van blijdschap? Ko weet het niet. Er komt zoo'n raar dik gevoel in haar keel. Het is net, of ze opeens heel veel van Greetje houdt. „Gréét,” zegt ze vlug, „ik kom nog es terug met Wil en Ali,” en dan holt ze weg, de plaat ligt op het raamkozijn. Ze vergeet om nog es om te kijken bij het hek, ze hólt maar door.

In het kleine ziekenzaaltje ligt Greetje in het witte ledikant. De zuster zit naast het bed. Ze heeft de plaat gehaald, die ligt op het kastje. Greetje kan het niet goed begrijpen nog, ze is ook erg moe geworden van al dat vreemde, héérlijke. Máár ze is zoo blij van binnen, zoo blij, dat ze er van huilen moet, haar hoofd diep in het kussen. De zuster legt haar hand op Greetje's hoofd: „Zie je wel, zie je wel,” zegt ze zachtjes, „dat de kinderen toch wel van je houden, Greetje? En die plaat, daar zal ik morgen van vertellen, Greetje, misschien vanáavond nog wel”

7. NU WORDT ALLES GOED!

De volgende middag komen Ko en Wil en Ali met z'n drieën de schoolgang uit. Ze praten en lachen over gisteren, ze hebben zoo heerlijk gespeeld bij Ko in de tuin, ze hebben van alles gekregen, koekjes en limonade en ze mochten blijven eten ook. Heerlijk laat is het geworden, wel negen uur.

„O, weet je nog, dat jij mijn stoel stilletjes wegtrok en ik languit in het gras rolde,” schatert Wil.

Ko geeft geen antwoord. Ze staat opeens midden op de straat stil. Dan staan ze alle drie stil.

„Jullie weten nooit, waar ik gistermorgen geweest ben.”

„Gistermorgen?”

„Ja”

Wil en Ali denken na.

„Bij je tante aan de Kruisweg? Bij je oma? Bij den dokter?”

„Nee bij Greetje.”

Bij Greetje ???

Ko steekt haar arm door die van Wil, de andere door die van Ali: „We hebben echt gemeen gedaan tegen Greetje, ze kan er niks aan doen, dat ze zoo zwak is en zoo erg gauw ziek. Als Greetje beter is, mag ze óók mijn vriendinnetje zijn.”

„Ja?” vraagt Wil.

Ze denken alle drie aan die middag met de hooiberg, aan al die keeren, dat ze Greetje uitgescholden hebben. Ali zegt niets. Ze vond het wel gemeen, maar ze heeft het niet durven zeggen. Dat is laf. Dat wéét Ali wel.

„Willen we met z'n drieën naar Greetje gaan?” vraagt Ko.

„Hè ja,” zegt Wil en Ali knikt heel ernstig.

En dan is Ko opeens de wilde, vroolijke Ko weer. Ze laat de twee anderen los en holt hun vooruit. Ze kan het

opeens niet meer uithouden. Ze wil Greetje's gezicht weer zien, Greetje's blijde gezicht.

Daarginds is de brug al. Maar Wil kan óók hard lopen. Ze holt achter Ko aan, ze pakt haar bij een punt van haar mantel: „Wacht dan toch even! Hoor nou es!”

Ko staat hijgend stil. Ali komt er bij. Ze staan in een kringetje midden op de brug. En ze zien de dikke politie niet eens, die daar komt aangestapt. Er is opeens een groot boos gezicht vlak boven hun hoofden: „Doorlopen, hè, hier niet stilstaan, alla.”

„Oei,” gilt Wil en draaft de brug over, Ko en Ali ook. Aan de overkant blijven ze weer staan. Daar mag het wel. „Hoor es,” zegt Wil, „ik weet wat, ik weet wat moois.” „Wat dan? Gauw dan?”

„We hebben thuis een heeleboel bloemen in de tuin, die gaan we plukken, die brengen we naar Greetje.”

Ko vindt het heerlijk, Ali ook. Ze draven weer door.

Hier is het huis van Wil al! Er staan een heeleboel groote dahlia's in de tuin.

Wils moeder komt er bij staan. Ko vertelt haar alles, Wil en Ali praten er door heen. Wils moeder lacht er om. „Stil maar, stil maar, nu weet ik het wel. Je mag een mooie ruiker bloemen plukken, maar voorzichtig, hoor!”

Als ze klaar zijn, krijgen ze alle drie een koekje en dan gaan ze gauw de tuin uit. Nu lopen ze niet hard. Wil moet de bloemen dragen. Dat is zwaar. Ko neemt ze ook een poosje en dan Ali. Maar Wil mag ze geven. Daar is het ziekenhuis en daar de tuin. Ko weet alles precies. Ze is ook niet bang om dat groote hek binnen te gaan. Wil en Ali eigenlijk wel. Maar achter Ko aan durven ze wel een beetje.

Daar is het kleine huisje en daar, o, daar is Greetje's gezicht, voor het raam, vlak voor het raam. Ze zit

rechtop en kijkt naar buiten. Het is net, of ze wácht!
En nu ziet Greetje de drie vriendinnen komen, ze krijgt er een kleur van. Ze wuift met haar handen. Ze wuiven alle drie terug. De zuster komt er ook bij. Ze lacht en ze knikt. Wil houdt de bloemen in de hoogte.

Greetje wordt daar heelemaal vuurrood van. De zuster komt vlak voor het raam: „Zijn die voor Greetje? Wat heerlijk! Leg ze daar maar in het gras, ik zal ze halen als jullie weg zijn. Wat een feest zal dat worden, zeg!” En Greetje lacht maar, lacht maar van blijdschap.

Ze staan nu vlak voor het raam en ze kunnen alles zien, het bed en de stoelen en de platen aan de muur. Ze zouden zoo wel naar binnen willen gaan en een heeleboel willen vragen en vertellen aan Greetje.

„Mag je weer gauw er uit?” vraagt Ko.

De zuster lacht: „Nog een poosje, hoor, maar Greetje is wel een beetje beter dan de eerste dagen. Maar het duurt vast nog wel vier weken, voor ze weer naar huis mag gaan. Jullie moeten maar dikwijls komen kijken.”

„Elke dag,” belooft Ko.

„Elke dag?” vraagt Greetje blij.

Ko krijgt opeens weer tranen in haar oogen.

„Weet je wie er ook komt elke dag?” zegt de zuster, „dat raad je nooit.”

„Greetje’s moeder?”

„Nee, die bedoel ik niet”

„De juffrouw? De dokter?”

„Nee, die bedoel ik ook niet. Wil ik het vertellen, Greetje?”
Greetje knikt en lacht.

De zuster houdt haar mond vlak bij het raam: „Tip, het hondje van Greetje.”

Wat leuk is dat! En nu vertelt de zuster, dat hij de eerste

keer is weggelopen en een uur in de tuin gezeten heeft. Wat eenig, wat leuk!

Ze praten nog een poosje, maar dan moeten ze weg voor de zuster. Greetje is moe en moet weer een poosje gaan slapen.

„Kom,” zegt Ko en ze steekt haar arm door die van Ali. Wil legt de bloemen nog een beetje verder in het gras. En dan gaan ze het hek uit. Ze kijken telkens en ze zwaaien en Greetje wuift terug, tot ze niets meer ziet. Het is nu allemaal niets erg meer in het ziekenhuis. Het is heerlijk om morgen weer te wachten tot ze komen, alle drie, en praten en vertellen van school. Nog nooit is Greetje zoo blij en gelukkig geweest!

Elke middag om vier uur gaan de drie vriendinnen kijken naar Greetje, dan praten ze een poosje voor het raam. Soms brengen ze wat mee, natuurlijk niet altijd. Een paar dropjes of bloemen uit de tuin. Greetje is overal blij mee. 's Morgens zegt de zuster: „Vanmiddag, hè Greetje?” En Greetje wordt elke dag een beetje beter. Heerlijk! 's Morgens en 's avonds komt moeder. Voor moeder is het erg jammer, dat het zoo lang duurt met Greetje.

„Gelukkig heb ik Tip nog,” zegt moeder dan. „Je moet de groeten van hem hebben, Greetje en morgenochtend komt hij weer eens kijken, hoor!”

Alle dagen gaan nu vlug voorbij. Als moeder geweest is, slaapt Greetje, dan gaat ze een poosje lezen en dan eten. 's Middags moet ze wéér een poosje slapen. Maar om vier uur komen haar vriendinnen weer! En het is telkens heel gauw Zondag en Zondag is heerlijk! Dan komt moeder wel vier en soms vijf keeren bij het raam en Ko en Wil en Ali komen 's morgens uit de zondagsschool. De Zondag is weer heel wat anders dan de gewone dagen. Het is alleen een beetje raar, dat Greetje's handen en

armen zoo vervellen gaan. Maar de zuster zegt: „Dat is juist beterschap, nu krijg je allemaal nieuw vel, nu zijn die leelijke, roode pukkeltjes weg!”

Greetje laat haar handen zien aan de drie vriendinnen, aan háár vriendinnen.

Ze lachen er om, ze griezelen er ook een beetje van.

„Nog een week, en dan mag ze misschien naar huis,” zegt de zuster op een Woensdagmiddag, „heerlijk, hè?”

Greetje's heele gezicht straalt. En de drie vriendinnen zwaaien die middag tweemaal zoo lang als anders. Een week nog maar! Een week nog maar!

Nu is het weer Woensdagmiddag. Ko en Wil en Ali loopen buiten. Ze praten samen.

„Zou Greetje al thuis komen vandaag? De zuster zei van wel, hè?”

„Ik weet het niet, laten we gauw gaan kijken, zeg en als ze al weg is, gaan we naar Greetje's huis.”

Ko blijft stilstaan: „Nee, ik weet wat.”

„Wat dan?”

„We gaan éérst naar Greetje's huis. Haar moeder weet het natuurlijk precies.”

„Ja, ja, dat is goed, dat is goed.”

Ze loopen zoo vlug ze kunnen en trekken natuurlijk veel te hard aan de bel. Greetje's moeder doet de deur open:

„Wie is daar?”

„Eh.... eh.... wij....” zegt Wil geschrokken, ze weet opeens niet, wat ze zeggen moet. Maar Ko duwt haar opzij: „Ga toch wèg, meid!”

Ze stapt het gangetje in en kijkt naar boven: „We kwamen vragen, of Greetje al thuis is, juffrouw.”

„Greetje? Nee, o, nou zie ik al, wie jullie zijn, kom maar boven, hoor!”

Achter elkaar lopen ze de smalle trap op. Ze zeggen niets, ze zijn hier ook nog nooit geweest. Maar Greetje's moeder is zoo aardig. Ze krijgen alle drie een stoel om de tafel heen.

„Over een half uurtje komt de dokter,” vertelt Greetje's moeder, „als jullie nou een poosje wachten, dan kan je hooren, wat hij zegt. Misschien mag Greetje vandaag nog thuiskomen. Weet je wat, ik zal voor jullie alle drie een glaasje limonade inschenken.”

Juffrouw Roovers gaat even naar de keuken en komt terug met een flesch: „Ja, ja, die heb ik nou gekocht, omdat Greetje weer thuis komt, dan moet het toch een beetje feest zijn, hè?”

Ko kijkt, hoe juffrouw Roovers de glazen vol schenkt. En dan krijgt ze opeens een vuurroode kleur.

Zou Greetje's moeder alles weten, alles van Greetje en hoe gemeen ze zijn geweest?

Ze durft opeens niets meer te zeggen.

„We zijn elke middag bij Greetje wezen kijken voor het raam,” vertelt Wil.

„Nou, dat heb ik gehoord, Greetje was er zoo blij om, echt aardig van jullie.”

Juffrouw Roovers kijkt naar Ko.

En Ko krijgt alweer een kleur, 't is net of Greetje's moeder zeggen wil: „Maar vroeger wat hebben jullie toen gedaan”

Ko durft toch niet opkijken.

Nu praat Greetje's moeder weer met Wil en Ali. Ko hoort er de helft niet van. Ze wil wat zeggen, maar ze durft niet goed. Even is het stil in de kamer. En dan opeens licht Ko haar hoofd op: „Juffrouw, ik ik heb er zoo'n spijt van.”

Wil en Ali schrikken er van. Ze weten wel, wat Ko bedoelt.

„Ik ook,” zegt Ali zacht en Wil knikt alleen maar.

O, nu zouden ze wel weg willen hollen de kamer uit, naar buiten.

„Wat ben ik daar blij om,” zegt Greetje’s moeder. Haar stem is opeens zoo zacht, zoo zacht als Greetje’s stem.

„Ik begrijp best, dat het een beetje moeilijk was voor jullie om Greetje mee te nemen, denk maar niet, dat ik boos ben. Het is zoo heel gemakkelijk om Greetje te vergeten. Ze is zoo klein en zoo stil. Maar daarom is het niet góéd.”

Nu durft Ko weer opkijken: „Greetje is nou mijn vriendinnetje,” zegt ze en ze slikt tweemaal achter elkaar, „en als er iemand durft te schelden, wàcht maar”

Juffrouw Roovers zet de flesch in de kast, dan komt ze weer zitten bij de tafel.

„Ik geloof, dat je nù pas een dappere meid bent, Ko.” Ko’s wangen worden weer vuurrood, dat is van blijdschap! En dan hooren ze opeens een gejangk in de keuken en een gekrabbel aan de deur.

„Tip,” lacht Ko, „mag hij komen?”

Greetje’s moeder doet de deur van de keuken open: „Zoo jongen, ben jij eindelijk uitgeslapen, kom maar gauw. Kijk es wat een kinderen, allemaal vriendinnen van Greetje!”

Als de juffrouw „Greetje” zegt, houdt Tip zijn kopje schuin.

„Och,” zegt Wil, „wat lief.” Ze knielt neer op de grond en trekt Tip tegen zich aan.

„Tòet, toeteroet, toet, toet” gaat het in de straat.

„De dokter, kinderen, kijkt maar door het raam.”

Ze vlieden de voorkamer in. Het is de dokter. Hij kijkt naar boven en schudt lachend zijn hoofd tegen al die vreemde kinderen. En dan komt hij de trap op. In de

gang hooren ze hem lachen en praten tegen Greetje's moeder.

„Ja, wat denkt u nou? Ik ga Greetje zelf halen, is dat niet leuk? En wie zijn daar allemaal binnen, vriendinnen van Greetje? Jonge, jonge.... O, nee maar, nou weet ik wat!”

De deur gaat open en daar staat de dokter. De drie vriendinnen worden er verlegen van. Ze gaan gauw zitten op hun stoel:

„Zoo, zoo, zijn jullie de drie vriendinnen van Greetje? Nou, ik ga haar halen, hoor.... Weet je wat? Wacht es even....”

Hij fluistert wat tegen moeder, zijn oogen schitteren, zoo'n pret heeft die dokter. Wat een leuke dokter is dat!

„Weet je wat? Jullie gaan alle drie mee Greetje halen, dat kan best, kom maar!”

Méé? Alle drie mee? In.... in de....???

„Ja zeker, in de auto, is dat niet mooi? Kom maar gauw! Wat een feest. Wat een feest....!”

O, het is net een sprookje, het is net een prachtig verhaal. Daar zitten ze al in de deftige auto van den dokter en toet-re-toet.... daar gaat het! Tip zit boven voor het raam, die begrijpt er heelemaal niets van. Zijn tong hangt een eindje uit zijn bek van verbazing. Wat is dat nou? Wat moet dat nou? Moeder staat achter hem. Ze lacht en ze duwt Tip tegen zich aan: „Nou komt Greetje terug, baasje, nou komt het vrouwtje terug.” Tip zet zijn kopje schuin. Hij kwispelt met zijn staartje, maar hij begrijpt er toch niets van.

De auto vliegt over de weg. Een, twee, drie straten, de singel, het hek, stop!

Daar staan ze stil. De dokter doet de deur open: „Stap maar uit, deftige dames!”

Wat een leuke dokter is dat! Voor Greetje's raam is niets te zien.

„Kom maar mee naar binnen, zachtjes hoor!”

Nu gaan ze het huisje binnen.

De dokter tikt op een deur.

De deur gaat open en ze stappen achter den dokter naar binnen. En daar, o daar zit Greetje en Greetje ziet den dokter binnen stappen en daarachter, Ko en Wil en Ali.

„O,” zegt Greetje en nog eens, „o,” en voor de derde keer, „o.”

Tot ze er alle vier om lachen moeten.

„We komen jou halen,” zegt de dokter, „wij met zijn vieren, wat zeg je daar van, kleine meid?”

De zuster komt aanloopen, ze vindt het ook al zoo leuk.

„Ga je ook mee, zuster?”

„Ja dokter, ik ga Greetje thuisbrengen!”

De dokter strijkt met zijn handen over zijn haar: „O, heden, en hoe moet dat dan? Kunnen die allemaal in mijn auto? Als hij inzakt, nou vooruit dan maar!”

Daar gaan ze al. De zuster voorop. De dokter met Greetje in zijn sterke armen, en Ko en Wil en Ali er achter. De zuster gaat achterin zitten. Greetje ligt tegen haar aan. De dokter geeft Ali een duwtje.

„Daar kan jij nog wel bij, kruip maar op de grond.”

„En de andere twee naast mij voorin, dat gaat best.”

Daar gaan ze al. Ze rijden o, zoo zacht. Dat is voor Greetje. Ko kijkt es even om. Greetje ligt tegen de zuster aan. Ko denkt: „Wat heerlijk, dat Greetje nu weer beter is.”

Het is maar een klein eindje.

Daar is Greetje's huis. Voorzichtig houdt de auto stil. De dokter is er het eerst uit. Dan Ko en Wil. Nu Ali er uit.

En eindelijk de zuster. De dokter pakt Greetje van haar aan en daar gaat de deur al open en daar is moeder. Ze kan niet praten van blijdschap. En, het is opeens een huis vol mensen. Tip komt de trap afrennen en rolt over zijn kleine kop van blijdschap, maar de dokter duwt hem gauw de keuken in: „Straks hoor, wildeman, eerst moet Greetje lekker zitten, je zou haar zoo weer ziek gaan maken.”

„Och” zegt Greetje, maar niemand hoort dat. Moeder heeft een bed gemaakt in de groote stoel. Daar wordt Greetje ingelegd. De anderen zitten allemaal om de tafel. De dokter geeft Greetje een hand: „Ik kom nog gauw eens naar je kijken, hoor. Dag moeder, dag zuster, dag kinderen, ik moet nu gauw naar mijn andere zieke mensen toe.”

De zuster gaat ook gelijk weer terug, ze moet nog zooveel werk doen. Ze geeft een hand: „Dag Greet, je bent een flinke meid geweest. Ik kom nog wel eens vragen, hoe het met je is!”

Greetje lacht maar, Greetje knikt maar.

Nu zitten de vriendinnen bij elkaar.

Het is allemaal even heerlijk. Moeder schenkt limonade in, ze krijgen een koekje er bij en nu mag Tip ook binnen komen. O, kijk eens, hij heeft een lintje om zijn hals, wat leuk!

Hij zet zijn voorpootjes op Greetje's stoel en wip, daar zit hij er in.

„Nee, nee hoor,” zegt moeder. Ze pakt Tip bij zijn halsbandje.

„Hè moeder, mag het?”

Moeder kijkt, moeder lacht „Nou vooruit dan maar, het is toch feest vandaag.”

Nog een poosje blijven de drie vriendinnen. Dan zegt

moeder: „Nu moet Greetje naar bed. Morgen mogen jullie terugkomen, is dat goed?”

O natuurlijk, graag, zoo graag!

Ze geven Greetje een hand. Ze pakken een pootje van Tip en dan gaan ze de trap af.

Buiten kijken ze naar het raam boven.

Greetje hijscht zich een beetje omhoog in de stoel. „Dág,” roepen ze, „dag Gréétje, tot morgen, tot morgen, hoor!”

INHOUD

	Blz.
1. Het nieuwe meisje	7
2. Ko heeft een geheim!	15
3. Greetje mag mee	24
4. Tip!	32
5. Greetje wordt ziek	44
6. Ko's verjaardag	53
7. Nu wordt alles goed!	65

Voor kinderboeken vraag men onze catalogus.